

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ. 493

1933

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ HENRI TRANIN

Μ' ἔν' ἀπότομο κίνημα τοῦ τιμονιού, ἔστρεψε τὴ γωνιά τοῦ κήπου, καὶ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό μου μπρὸς στὴ μικρὴ καγκελλόδορτα.

Ἄμεσος ὁ σύντροφός μου Πιέρ ἔσκησε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ψιθύρισε:

— Νὰ κ' ἕνας ἄστρος, ἐπὶ τέλους... Λόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ φτάσαμε σὲ ἀνθρώπους... Κόντενα νὰ παλαβοῦσα τόσες μέρες με τοὺς νέγρους! Εἶχε δίκιο. Ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ ξύλινου σπιτιού, ποὺ ἀκόταν στὸ βάθος τοῦ κήπου, ξερόβαλλε κάποιος ψηλός, ξεροκασκός καὶ κοιμωμένος ἄνδρας μὲ μονόκλ, ὁ ὁποῖος μὲν εἶδε τὸ κατασυντισμένο αὐτοκίνητό μας, ἔτρεξε κοντά μας, δρασκέλιζοντας τὰ λυγστά λουλούδια...

— Καλωσορίσατε, κύριοι... μὰς φώναξε χαρούμενα. Εἶμαι ὁ μίστερ Μίρ, καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, ποὺ θέσκημα μ' ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ σ' αὐτὴ τὴν ἀγλήξενη ἀφρικανικὴ ἔρημο... Κοιτάστε μέσα νὰ ξεκοιραστῇτε λίγο ἀπ' τὸ ταξίδι σας...

Ἄλλο ποὺ δὲν θέλαμε. Σεβασμένοι τόσους μήνες μακριὰ ἀπὸ κάθε πολιτισμένο μέρος, κάνοντας διαρκῶς καρὰ με μισαγάριους καὶ θροισμούς νέγρους, καὶ ταξιδεύοντας ἰσὺ κ' ἕναν μῆνα τώρα τὰ κορμιά μας, μέσα στὸ σαβαβαλισμένο αὐτοκίνητό μας, δεχτήκαμε μὲ ἀνέκδοτη ἀνταπόκριση τὴν εὐγενεὴ πρόκλησή του. Ὁ Πιέρ, μάλιστα, ἀποκρίθηκε μὲ δάκρυα:

— Εὐχαριστοῦμε πολὺ, σέο... Λέγομαι Πιέρ Μπονδὰ, κ' ὁ σύντροφός μου Ρομπέρ Σαρτί... Εἴμαστε παραγγελιοδόχοι λαοτισσῶν, κ' ἐπιστρέφουμε στὴ Νιγηρία ἀπὸ μιὰ ἐμπορικὴ μὰς ἐκδρομὴ στὴς ἄγριες χώρες τῆς Κεντροῦς Ἀφρικῆς... Δεχθήκατε τὴν καλοἀγαθὴ πρόκλησή σας μὲ εὐγνωμοσύνη, γιατί ἀποκρίναμε περὶ ἀπ' τὴ λαύρα κ' ἀπ' τὴν κοίτασή...

Ἐτομαστῆκαμε νὰ κατεβούμε, μὰ μιὰ γλινεὶα κ' ὁλόδροση ἐμφάνισι μὰς ἀράφωσε ξανά στὴς θέσεις μας. Σαφηνὰ εἶχε ξεπροβάλλει πίσω ἀπὸ μερικὲς χοιρινὰδιές μιὰ νεαρὴ γυναίκα, ὁμορφὴ καὶ ξανθὴ, σὰν ἄγγελος, ἡ ὁποία κιντάντας μὰς διαρκῶς περιέργω, πῆγε καὶ στάθηκε πλὴς στὸν Ἑγγλέσο καθηγητὴ...

— Νὰ σὰς παρουσιάσω τὴν κυρία μου... εἶπε χαμογελαστὰ ὁ μίστερ Μίρ, ἐνὸς ἑμῆς ψιθύρισε γοητευμένοι τὰ ὀνόματά μας, θυάζοντας συγχρόνως ὡς κατὰ τὰ καπέλλα μας...

Μὰ τώρα, λὲς καὶ κάποιος πάγος ξαφνικὸς μοῦδιασε τὸ κορμὶ μου, καθὼς καὶ τὸ κορμὶ τοῦ συντρόφου μου. Κίτταξα μὲ στενοχώρια τὰ κοινοβιασμένα ρούχα του, τὸ ἄγριο, ἡλιοφωμένο καὶ θρόμβικο ἀπ' τὸν ἰδρώτα καὶ τὴ σκόνη πρόσωπό του, μὰ κ' ἔκεινος ἔκανε τὰ ἴδια γὰ λογαριασμό μου...

Μονομούρια διασταχτικά, ταπεινωμένοι γιὰ τὰ χόλια μου:

— Θὰ προτιμούσαμε, μίστερ Μίρ, νὰ μὴ σὰς ἐνοχλήσουμε... Δεχθήκαμε στὴν ἀρχὴ τὴν πρόσκλησή σας, γιατί νομίσουμε πὼς εἴστε μόνος... Μὰ τώρα, βλέπουμε πὼς δὲν ἐνοχλήσουμε καὶ τὴν κυρία.

Τὸ φιλόξενο αὐτὸ ξενάγιο ἔδειξε τὴν πὺ μεγάλῃ στενοχώρια, γιὰ τὰ λόγια μου αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐπεδοκίμαζε ὁλόκληρο κ' ὁ σύντροφός μου Πιέρ. Κ' ἡ παρακλήσεις τους, καθὼς κ' ἡ διαιωνιστικὴ τους, ἦσαν τόσο εὐκρινεῖς, ὥστε ἀναγκαστήκαμε νὰ δεχτούμε τὴν πρόσκλησή τους...

Περάσαμε κοντά τους μιὰ ἀξέχαστη βραδιά. Δὲν ἤξεραν πὼς νὰ μὰς περιποιηθοῦν, καὶ μὲ τί λόγια νὰ ἐκφράσουν κ' αὐτοὶ τὴν εὐχαρίστησή τους, γιατί ὄρθαν δυὸ πολιτισμένους ἀνθρώπους γιὰ νὰ μαζήσουν λίγο, ἐξόριστοι καθὼς ἦσαν — γιὰ ἔρευνες ἐπιστημονικῆς — στὴν ἀπόκρημν ἑκείνῃ γωνιά τῆς ἀχανοῦς ἀφρικανικῆς ἐρήμου...

Ἀποκαταμένοι ἀπ' τὴν κοίτασι, κοιμηθήκαμε βαθεῖα τὴ νύχτα ἐκείνη. Κ' ὅταν ξυπνήσαμε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἕνας μικρὸς ὕπνητος μὰς εἰδοποίησε πὼς ἡ κυρία μὰς περιμένει στὸ κήπου τοῦ κήπου, νὰ ποῖμε τὸν καφέ μαζί...

— Καλὴμέρα σας... μὰς εἶπε πρόσχαρα, μὲν μὰς εἶδε. Ὁ σύντροφός μου λείπει ἀπ' τὴν ἡμερομῆτα, γιὰ τὴς ἐρευνῆς του... Μὰ μὴτε νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ περιμένετε τὸν ἔρχομό του, τὸ βράδυ...

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν γλυκὴ σὰν κελιάρι ποταμιοῦ, καὶ τὰ μάτια μὰς διαπνέοντοσαν ἀπ' τὴν ἀκατανίκητὴ γνησιότητα τῆς. Θελήσαμε νὰ προσφαιστοῦμε ἐπείγουσες δουλειὲς καὶ νὰ φύγουμε ἀμέσως, μὰ τὰ χεῖλῃ καὶ τὸν δυὸ μὰς ἀπέμειναν δονθὰ, κ' ἡ λάμψι τὸν ματιῶν μὰς ἔδειχνε καθαρά τὸν κρηὶ μὰς πόθο νὰ μείνουμε κοντά τῆς...

Ἡ φωνὴ κίνησαν γοργῶς κ' ἀξέχαστες. Φανταζοῦμαι γιὰ χίλια μικροπραγματικὰ, γελούσαμε κ' ὁ τρεῖς γιὰ τὸ παρωμικό, κ' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τόσο κ' ἡ οἰκειότητάς μας — μιὰ ἐπικίνδυνη ὁμοῖ οἰκειότης — μεγάλωνε μεταξὺ μὰς...

Ὁ Πιέρ κ' ἐγὼ εἴχαμε νὰ δοῦμε λευκὴ γυναῖκα μὴνες ἐξολιγώρους. Μὰ κ' ἐκείνη, ὁλομόναχη ὁλημερὴς στὴν ἐξορία αὐτὴ, εἶχε διψήσει περὶ γιὰ συντροφιά, κ' ἡ ἐνδοτικὴ φιλαρέσκεια τῆς ξυπνώντας

μέσα τῆς ἀποτομῆς, τὴ μεταμόρφωσε σὲ δαίμονα...

Εἴχαμε ξεχαστῇ ἄσπετα κ' ὁ τρεῖς μὰς, κ' ἀπ' τὰ φλογισμένα ἀπ' τὸν πειρασμό χορμὶ μὰς εἶχε ξεφύγει περὶ κάθε χαλινάρι ἐπιρροῆς...

Ὁ Πιέρ τὴν κίτταξε διαρκῶς σὰν διηρασμένος, κ' ἐγὼ σὰν νασμένος. Ἐκείνος τὴν ρουφούσε μὲ τὰ μάτια, σὲ τὴν χαλινάρι καὶ φιλάρεσκα, κ' ἐγὼ τὴν ἀντιβόητον ἀπὸ ξύλου τὴν φωνή...

Ὁ ἔρχομός τοῦ καθηγητοῦ κατὰ τὸ βράδυ, μὰς συγκράτησε σιωπῇ ἀπὸ τὸν κατήφορο, κ' ἡ σχετικὴ κονδέντα μετὰ τὸ ἀπεναντιοῦσε, μὲ τὸν ἄγνο κ' ἄλλοιο χαρακτήρα τῆς, τὴς ταλαιπωροῦσε ἀπ' τὴν ὁλοήμερη ἔνοχη ἀγωνία ψυχῆς μὰς...

Μὰ ὅταν χωρίσαμε γιὰ νὰ κοιμηθούμε, ἐξαμαρτάνοντας τὴν γητὴ γιὰ τὴν εὐγενεὴ φιλοξενία του, ὁ δαίμονας ἐναπνεύσε τὴν χὴ μου ὁμητικὴ, γιατί μὴ φάνηκε πὼς ὁ Πιέρ κ' ἡ κυρία Μίρ λᾶσαν ἔν' ἀδιόρατο νόημα συνεννοήσεως...

Ἐπειτα βαρὺς στὸ στρώμα καὶ προσποιήθηκα πὼς κοιμώμενος πεύοντας τὸν ἦτο τοῦ συντρόφου μου καὶ τρανιανώντας τὴν μου μὲ μιὰ παρὰλογὴ καὶ λυσσασμένη ἔγληα...

Δὲν εἶδα τίποτα τὸ ὑπὸ τοῦ, γιατί ὁ Πιέρ κοιμώταν βαθεῖα τὴν ἄγνοια, καὶ κατὰ τὰ ἡμερομῆματα, κοινοβιασμένος ἀπ' τὴν ἀφροσύνη τὴν ἀγνοία, ἀποκοιμήθηκα βαθεῖα...

Ὅταν ἀνοιξὰ τὰ μάτια, ὁ ἥλιος ἦταν ψηλὰ κ' ἡ κοίτασή μου πιστικὴ. Τὰ βλέφαρά μου μ' ἐκάλαν, τὸ αἷμα μου φουρτούσε ἀπὸ φλέβες, καὶ τὸ κεφάλι μου ἦταν βαρὺ... Ἡ θέσις τὸν χρονοῦ καὶ τρεῖς ἀλυστὴ τὰ κορμὶ μου, κ' ἔφερα τὴν ματιά μου ὀλίγον, κ' κινώντας γιὰ τὸν Πιέρ...

Μὰ ἐκείνος ἔλειπε. Πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Τὸ πρὸς ἀντίκρουσε τότε μὲ ἀποτρέλλαντα τείλας.

Στὴν ἴδια κληρονομία, καθισμένοι πλὴς ὁ Πιέρ κ' ἡ κυρία Μίρ, ἦσαν σαφηνὰ πρὸς κίτταξαν κατὰ προσεχτικά, ἐνὸς τὰ κορμὶ μὰς ἀγγίζαν μὲ τὴς ῥάχες τους στρωμένους πρὸς μέρος μου...

Μὲ γλαρὰ μῆτια καὶ μὲ βαρεὶα ἀνάστα κατασκόπευσα λίγη ὥρα... Ἐξάρνα ἡ κυρία Μίρ σπρώξας τὸ κεφάλι καὶ ἔστρεψε σὲ πρὸς ῥαῖο γέλιο, ἐνὸς ὁ Πιέρ τῆς ἔλεγε, γελώντας δυνατὰ:

— Κι' ὅμως, σὰς διδάσκω, κυρία μου... ὅστε ἡ πὺ ὁμορφὴ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς ἡμέρας στὲς βεντέτες, πῶδετε στὸ ἄλπινο σας...

Φώναζε αὐτὸ ἔγληα καὶ σὴν ἔλεγε σιωπτικὰ:

— Σὰν νὰ τὰ παραλὶς, Πιέρ...

Γύρισαν κ' οἱ δυὸ τους, ξαπλωμένοι, μὲ κίτταξαν ἐπὶ μόνον. Μὰ ἂν ἡ ματιά ἐκείνη ἦταν μιὰ ὑποκριτικὴ παραπονομήνῃ μὲ πρὸς τοῦ τοῦ μαλόνου, ἡ ματιά τοῦ Πιέρ ἦταν γεμάτῃ ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα καὶ μνηστὴ ἐχθίδης.

Γέλασα τώρα κ' ἕνα γέλιο γεμάτο ἀπὸ πρὸς λή, καὶ τὸν κίτταξα προκλητικὰ.

Τότε κ' ἔκεινος σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέα τοῦ ἀργὰ, δρασκέλιζοντας τὸν κήπου μὲ ὑπολινὰ περὶ τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος

τῆς φειδοῦ ἐτοιμοῦ νὰ δαγκάσει, κ' ἀνέθηκε τὰ σκαλατῆτα. Χωρὸς νὰ ξεκολλῇ καθόλου τὴ φλογερὴ ματιά του ἀπ' τὴ διακίμω...

Κι' ἔξαρνα, μὲν δρόμους στὸ κατὰ τῆς πόρτας, ἀνέστει τὴς σφιγμένους γροθιῆς του καὶ τὸν πρόλαβε. Τὸ πῆναξ σὲ στρατὴ κατακεκαυτὰ ἕνα βαρὺ καντηλιέρι, καὶ ὡλὸς τὸν εἶδα νὰ σπᾶται κεραυνόπληκτος στὸ πάτωμα, τρώθοντα τὸ φαρδὸ μαζαῖο μου...

Ἐφτασα μὲ δυὸ πηδημάτα κοντά του... Πάτησα βαρετὰ τὸ γόνατό μου στὸ στήθος του, τὸν ἔπασα ἀπ' τὸ λαλοῦ καὶ σπρώξαμι ψηλὰ τὸ ὀπλισμένο χέρι μου. Μὰ μιὰ πνιχτὴ φωνὴ μὲ συγκράτησε:

— Ρομπέρ... Ρομπέρ... Σύντροφέ μου... Ἀδελφέ μου!

Ἦταν ὁ Πιέρ ποὺ μὲ ἰκέτευε, ἐνὸς τὰ μάτια του μὲ κιντάνοντο μὲ ἐκφρασι ἀνείπωτης πίκρας κ' ἐκλήξεως...

Τινάχτηκα ἀπάνω, βοήθησα τὸν Πιέρ νὰ σηκωθῇ, καὶ πεύοντας μακριὰ τὸ μαζαῖο μου, οὐλοῖαξα:

— Σύντροφέ μου, Πιέρ... Τυφλώθηκε... Δὲν ἤξερα τί ἐκανα... Κόντενα νὰ σὲ σκοτώσω ἔξ ἀτίας τῆς, κ' ὁμοῖ δὲν ἔδειξε ἡ σιωπὴ οὔτε μιὰ σταγόνα ἀπ' τὸ αἷμα σου... Πᾶμε νὰ φύγουμε μακριὰ τῆς...

Ἐπὶ ἀπὸ δυὸ ὥρες, ἐνὸς τὸ αὐτοκίνητό μὰς ἔσχιζε μὲ κίττα τὴν φλογισμένη ἄμνη τῆς ἐρήμου, ὁ Πιέρ μονομούριζε, σκιμμένος σὲ πρὸς τὴ μου:

— Περάσαμε, δίχως πολλὰς ἡμέρες, ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ φωτιά τοῦ Ἀδῆ, ἀδελφέ μου Ρομπέρ... Δὲν ἦταν γυναῖκα ἐκείνη... Ἦταν μιὰ φριχτὴ ὀπτασία, ποὺ ἔλανε προσωρινὰ τὰ μυαλά μὰς καὶ ποὺ κιντάνοντα νὰ βάψῃ τὰ χέρια σου μὲ τὸ αἷμα τοῦ πὺ πιστοῦ σου φίλου...

— Νὰ σὰς παρουσιάσω τὴ γυναῖκα μου, εἶπε ὁ μίστερ Μίρ.

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΩΝ „ΒΑΜΠΙΡ”

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΣΛΑΥΟΝΙΑΣ

Οι νεκροὶ ποὺ πίνουν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Τί ἀναφέρει ὁ Γερμανὸς χρονικογράφος Μέρμπαχ. Τὰ τρομακτικὰ φαινόμενα τῆς Βλαχίας κατὰ τὸ 1732. Ἡ ἐκθεσίς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἀντιβασιλέως Δουκὸς Καρόλου Ἀλεξάνδρου. Οἱ ἔλκωτοι νεκροὶ τῆς Μαντρέιγκα, κλπ.

ἥλιος τοῦ Μαῖου πλημμύριζε μὲ τὸ ξανθὸ φῶς του τὴν πολυτελὴ αἰθούσα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βελιγραδίου, ὅπου ὁ δούξ Κάρολος Ἀλεξάνδρος, στρατάρχης τῆς Ἀγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας κ' ἀντιβασιλεὺς τῶν σερβικῶν κτίσεων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Καρόλου VI (εἰμαστε στὸ 1732), καθότανε μπροστὰ στὴς κτινισμένες σελίδες ἐνὸς παλαιοῦ βιβλίου τοῦ Γερμανοῦ χρονικογράφου Μέρμπαχ. Ὁ δούξ εἶχε μιὰ ἐκφρασι ἐκπληξῆς καὶ τρόμου στὸ πρόσωπό του καὶ μιὰ σιγμὴ ψιθύρου μὲ μισοδύστη φωνή:

— Μὰ πὼς εἶνε δυνατόν! Ὑπάρχουν λοιπὸν νεκροὶ ποὺ δαίνονται ἀπὸ τὸν τάρο τους; Ὑπάρχουν νεκροὶ ποὺ πίνουν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο!

Κ' ἀνίσχυρος, σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφταναν ἡ συχνὴ ἐνοχλήσεις ποὺ εἶχε ἀπὸ τοὺς Τούρκους κ' ἡ ἀνταρσίαι τῶν στρατιωτῶν τοῦ βασιλέως Τζάν, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὴ φρουρὴν τῶν ρωμικῶν κτίσεων καὶ ποὺ ἦταν χειρότεροι κ' ἀπ' τοὺς ἔχθρους του, γύρισε τὴ σελίδα καὶ συνέχισε τὸ διάβασμα τοῦ χρονικογράφου ποὺ περιέγραφε διάφορες πρῶτες νεκρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ μνήμα τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γνωστὸ — ἔγραφε ὁ Μέρμπαχ — ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ὅν καὶ πέθαναν καὶ θάψτηκαν ἀπὸ καιρὸ στὸ μνήμα τους, ἀπεκαλύφθη ὅτι εἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν...

Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν ζωντανῶν... Ἐἶνε γινώσκοντες ὅτι ἔβγαναν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν τάφο τους καὶ ρουφ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΦΕΡΡΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
δονασοκνηγὸς τοιμιάσθηκε νὰ
πυροβολήσῃ, μὰ συγκρατή-
θηκε.

— Χίλιοι διαβόλοι! μούγκρι-
σε μὲ λύσσα.

Τί εἶχε συμβῆ;

— Ὁ Ἑλ Μεσιτίζο, γὰ νὰ φυ-
λαχτῇ ἀπ' τὶς σφαῖρες τῶν κυ-
νηγῶν δὺο νὰ φτάσῃ στὴν κα-
τασκήνωσίν του, σκότωσε στὸν ὄ-
μο του τὸ σῶμα τοῦ ἐτοιμοθά-
νάτου Πέτρου Διάζ κα' ἄρχισε
νὰ ὑποχωρῇ σιγά σιγά καὶ μὲ
προφύλαξι...

— Κατάραι! φώναξε ὁ Πέπες μαλασσμένος ἀπ' τὸ θυμὸ του. Ὁ
ἀνθρώπος τὸν δολοφόνο αὐτὸν νὰ ξυρῇ;

Τί μπορούσαν ὅμως νὰ κάνουν;
— Ἄν πυροβολούσαν θὰ χτυποῦσαν ἢ σφαίρες τοὺς τὸν Διάζ. Δὲν
ἤξεραν δι' ὁ ἀτόμητος τυχοδιώκτης ἦταν θανάσιμα πληγωμένος
κα' ὅτι λίγες στιγμὲς ζωῆς τοῦ μένανε...

Οἱ Ἐρυθρόδεσμοι βλέποντας δι' εἰς ἐξουσίῃ ὁ ἀπονοδύερος
ἐχθρὸς τοὺς, ὁ φονεὺς τόσων πολεμιστῶν των, πὺν τρέμανε ἀκόμα
καὶ τὸν ἴσκιό του, ὅχι νὰ οὐρλιάζουν χαρούμενα.

Μὰ ὁ Πέτρος Διάζ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πὺν πεθαίνουν
ἀνεκδιήκτα. Κατάλαβε δι' πλησίον ὁ θάνατος.

Αἰσθάνθηκε πὺς ἀπὸ στιγμὴν ἀπὸ στιγμὴν ὁ ἀπόμνη νεκρὸς στὴ
ράχη τοῦ πειρατοῦ τῆς ἐρήμου.

Κι' ἐπὶ τοῦ νὰ ἐκδικηθῇ, νὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνο του.

Ὁ ὄπατος αὐτὸς πόθος τοῦδ' ὡσεὶ τὴν δυνάμει πὺν τοῦ χρειαζόταν.
Ἀπλῶς τὸ μισοπαγωμένον χεῖρ του, ἄρπαξε σφιχτὰ τὸ μαχαίρι του,
τὸ τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν θήκη του καὶ μὲ μὴ τελευταία προσπάθεια
τοῦ βύθισε στὸ στήθος τοῦ Ἑλ Μεσιτίζο.

Ὁ ληστὴς ἄρχισε ἕνα μουνγκρητὸ πόνου καὶ σφαιρίστηκε βα-
ρὺς στὸ ἔδαφος, βγάζοντας ἀπ' τὸ στόμα του ἀφρούς αἵματος.

Τὶς δραματικὲς αὐτὲς σκηνὲς τὶς παρακολούθησαν κα' ἀπ' τὰ διὰ
μέρη τῶν ἀντιπάλων, τῶν ὁποίων ἡ λύσσα καὶ ἡ μανία εἶχε φτάσει
πλέον στὸ ἀνώτατο σημεῖο. Κοιμήθηκε ὁργῆς κα' ἐκδικήσεως ἀκούστη-
καν. Καὶ ἡ σφοδρὰ ἐπὶ ὁρμητικὴ, λυσσαλέα.

Ὁ Βουαρὸς πυροβόλησε μὲ τὴν καραμπίνα του ἐναντίον τῶν
Ἰνδῶν, σκότωσε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ κατόπιν κρατώντας τὸ ὅπλο
του σὺν ῥόπαλό, αὐτὸν τὴν κἀννη, ὥρμησε ἀκάθεκτος ἐναντίον τῶν ἀν-
τιπάλων του.

Ὁ Φάβιος κα' ὁ Πέπες τὸν ἀκολούθησαν.

Τὸ ὅτι ἔκανε κα' ὁ Ἑλ Μεσιτίζο μὲ τοὺς ἄλλους δονασοκνηγούς, ὁ
ἐκκεντρωτὸς Ἀγγλὸς, ὁ Ἀμερικανὸς κυνηγός, ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς, μὲ
τοὺς πολεμιστὰς τῆς, οἱ ἄνθρωποι τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρην δὲν ἀνυγόντουσαν παρὰ κραυγὲς λύσσας,
βλασφημιῶν καὶ ἀπειλῶν.

Οἱ κεφαλὸφαιδῶτα θορυμιάζαν κρανία, τὰ πλατεῖα μαχαίρια
ἐξεκοιλιάζαν, τὰ τοξεύθρια κατεκεραμιάζαν...

Ὁ γνὺς τοῦ Ἑλ Μεσιτίζο πολεμοῦσε στὴν πρώτη γραμμῇ, θέ-
λοντας νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του. Ὅταν ὅμως εἶδε
ὅτι οἱ λευκοὶ θὰ νικούσαν, σκέφτηκε ν' ἄρπαξῇ τὴν δόνα Ροζαρίτα
καὶ νὰ ἐξαφανιστῇ μέσα στὸ δάσος.

Τὸν σκοπὸ τοῦ αὐτοῦ τὸν ἐμάντευαν διὰ ἄνθρωποι: Ὁ Φάβιος
ὁ ὁποῖος ποδοῦσε νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένην του καὶ ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς.

Ὁ γενναῖος Κοιμάγχις μισοῦσε θανάσιμῶς τὸν Μιγά. Καὶ ποδοῦ-
σε νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὸ ἴδιό του τὸ χεῖρ. Ὁρμησε λοιπὸν ἐναντίον
του, ἀφίνοντας πίσω του τὸν Φάβιο, μαχόμενον ἐναντίον τῶν Ἰν-
δῶν, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐφύρασαν τὸν δρόμο.

Ὁ Μιγάς ἔσπινε τὴν στιγμὴν αὐτὴ πάνω ἀπ' τὴν δόνα Ροζαρίτα,
ἡ ὁποία εἶχε ξαναλιπο-
θυμῆσαι ἀπ' τὸν τρόμο
τῆς. Ἐνὸ ὅμως ἐτοιμα-
ζόταν νὰ τὴν σηκώσῃ
στὴν ἀγκαλιά του καὶ
νὰ τὴν μεταφέρει στὸ
μέρος πὺν βοσκόταν τὸ
ἄλογό του, εἶδε τὸν
Κοιμάγχι ἀρχηγὸ νὰ
πηδᾷ ἐναντίον του μὲ
τὸ τοξεύθριον ἠνθρωμένο.

Ὁ ληστὴς κατάλαβε
τὸν κίνδυνό πὺν διέ-
τρεξε.

Ἐξ ἄλλου ἡ Φλογε-

ρὰ Ἀκτίς ἦταν αἰχμὸς τοῦ ἀπονοδύερος ἐχθροῦ. Ἀρκετὸν ὅμως
κόρη καὶ ῥίχτηκε ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του, ὅπως ἀνέμεινε μὲ
γάλο μαχαίρι του. Ἡ πάλη τοῦ ὑπῆρξε μακροχρόνιος. Μὰ ἔπειτα
διὰ τοὺς ἐπιδέξιοι πολεμιστὰς καὶ ἀπέφηναν ὁ ἕνας τὰ χεῖρ
τοῦ ἄλλου.

Τέλος, ὁ Μιγάς ἐτραυμάτισε τὴν Φλογερὰ Ἀκτίδα στὴν
τὸ χτύπημα αὐτὸ θὰ θανάτωνε τὸν Κοιμάγχι, ἀν δὲν ἔφτανε
νὰ πρὶν ἐγκαίρως πρὸς τὰ δεξιὰ. Μὲ τὴν φόρα πὺν εἶχε
στὸ χτύπημα ὁ Μιγάς, παρεσφύρη καὶ περιστολῶν πάνω
φτέρνες του. Αὐτὸ ὅμως ἔβρινε ἀφορμὴ νὰ μείνῃ ἀπροσφύλακτος.
Ὁ Κοιμάγχις, γρήγορος σὺν ἀστραπῇ, τοῦ κατέρρεε ἕνα δυνατὸ
πημὴ μὲ τὸ τοξεύθριον τοῦ στὸ κεφάλι...

Τὸ κρανίον τοῦ ληστοῦ ἀνέβη στὰ δύο σὺν χερσὶν καὶ
κυλίστηκε στὴ γῆ, χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε ἕνα στεναγμὸ.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Κοιμάγχις, ἀδιαφορώντας γὰ τὴν πληγὴν
ἀπ' τὴν ὁποία ἔτρεξε ἀφθονὸς αἷμα, ἄρπαξε τὴν δόνα Ροζαρίτα
στὴν ἀγκαλιά του, σὺν φτερό, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος πὺν
σκόταν ὁ πατέρας τῆς, μὲ τὸν γερονισατή.

Κατασπινόμενος ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἀγκάλιασε τὴν κόρη
κα' ἄρχισε νὰ τὴν καταφιλή. Ἐσφιξε κατόπιν τὸ χεῖρ τοῦ Κουμά-
καὶ τοῦ ἐξέφρασε ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνην πὺν ἀθανάτου γὰ τὴν
γενναῖα τοῦ πατρός.

— Ἀτόμητε καὶ γενναῖε Κοιμάγχι, τοῦ εἶπε, σ' ἐχάρηκα
Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ ποῦναίς γὰ τὸ παιδί μου. Ζήτησε
θέλεις, τί ἐπιθυμῶ; Ὅτι σοῦ τὸ δώσω. Θέλεις χρυσάρι, ἔφη
χρυσάρι;

Χρυσάρι; Τί νὰ τὸ ἔκανε τὸ χρυσάρι ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς;

Γνώσε, λοιπὸν, καὶ εἶπε στὴν δὸν Αὐγουστίνου.

— Ὁ Κοιμάγχις ἀρχηγὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην χρυσοῦ. Τὸ πρὶν
μενεὶ ὁ χρυσὸς μέσα στὰ δάση πὺν εἶ, μὲ τοὺς πολεμιστὰς
ἔκαμα τὸν καθήκον μου. Ἐσοῦσα τὸ ἄνθος τῶν λειμῶνων κα' τὸ
χεῖρ ἐνὸς ληστοῦ καὶ συγχρόνως ἐκδικήθηκα τὸν ἐχθρὸ μου αὐτό.
Τὸν ἐσκότωσα κα' αὐτὸ εἶνε ἀρκετὴ ἱκανοποίησις γὰ μένα.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος ξανάφισε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ παλαιῶν
χεῖρ τοῦ γενναίου Ἰνδοῦ, ὁ ὁποῖος ξανάτρεξε τώρα κοντὰ πρὸς
μαχόμενους φίλους του, μὲ τὸν πόθο νὰ σκοτώσῃ ὅσους πὺν
μπορούσε Ἀπαχθίδες.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἔχοντας πλέον τὴν κόρη του στὴν ἀγκαλιά
του, δὲν ἐδίδασκε στιγμὴν. Διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν τ' ἄλλα πρὸς
ναβαλίσκειν, ἔσφιξε τὴν δόνα Ροζαρίτα πάνω στὸ γόνατό του καὶ
τράβηξε καλὰ ἔχοντας πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκολουθούμενου αὐτοῦ
γερονισατή δὸν Τραγαδόρο καὶ μερικὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πὺν
ἐπὶ τὸν δρόμον.

Ἡ τρομερὴ περιπέτειά του τὸν εἶχε ἀναστατώσει, ὥστε
στάθηκε οὔτε ν' ἀποχωρήσῃ τοὺς γενναίους λευκοὺς πολεμιστὰς
πὺν ἐμάχοντο κατὰ τῶν Ἐρυθρόδεσμων. Εἶπε ὅσοσο σ' ἔπει
τοὺς ὑπῆρτες του νὰ καλέσῃ ἐκ μέρους τοῦ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
ἐκείνους ἄνδρας στὴν ἐπὶ τοῦ.

Ἐπει ἡ δόνα Ροζαρίτα μετεφέρθη μακριὰ ἀπ' τὸν τόπον
σημπλοκῆς ἀναισθητῆ, πρὶν προφτάσῃ νὰ συνελθῇ. Ἐπὶ δὲν
τὸ Φάβιο, τὸν Τιβούρκο, ὅπως τὸν ἤξερε αὐτὴ. Μὰ κα' ὁ Φάβιος
δὲν ἀντελήφθη τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δὸν Αὐγουστίνου καὶ τῆς κόρης
του, μέσα στὸν χαλασμὸ τῆς συμπλοκῆς.

Σὲ λίγο οἱ Ἰνδοὶ, μὴ μπορῶντας ν' ἀντισταθῶν περιεπαι-
στίς ἐπιθέσεις τῶν λευκῶν, ἀναγκάστησαν νὰ τραποῦν σὲ φρενὴ
φίνοντας στὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς ἀρκετὰ πτώματα.

Οἱ νικητὰς ἔδεσαν τὶς πληγὰς πὺν εἶχαν δεχθῇ κατὰ τὴν σφαι-
ρὰ καὶ κάθισαν νὰ ξεκουραστοῦν, προκειμένου νὰ τραβήξῃ πάλιν
πρὸς τὸ δρόμό του.

Ὅλοι ἦσαν εὐχαριστήμενοι καὶ πρὸς τὸν ἀπ' ὅλους ὁ Βουαρὸς
ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ πάλιν κοντὰ τὸν τὸν Φάβιο. Ἀλλὰ ὁ Φάβιος ἦταν
ταν λυπημένος καὶ ἄκεφος.

Ὁ Βουαρὸς τὸν κα-
τάλαβε καὶ τὸν φώναξε
τί ἔχει.

— Τίποτα, ἀπάντησε
ὁ νέος. Εἶμαι χαρού-
μενος ἀπ' τὴν μάχη.

Μὰ ὁ Φάβιος δὲν ἔ-
λεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἄ-
φορὰ τῆς λύσσας πὺν
ἦταν ἡ ἔσφιξη ἀπὸ
ζήλοισ τῆς δόνας
Ροζαρίτας. Ἀρκετὸν
ὅτι ἡ νέα μετεφέρθη
λεπτομνησμένη μακριὰ
ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σπι-

πλάτης. Ἐνόμει πὺς ἡ ἔσφιξη αὐτὴ ἀναχώρησις τῆς Ροζαρίτας,
ἦταν ἀπόδειξις τῆς ἀδιαφορίας τῆς γὰ αὐτόν.

Δὲν τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν;

— Τότε καλὰ ἔκαμα τὸν λόγον. Γὰτ νὰ τρεῖται
πλέον στὴν ἐπὶ τοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν δῇ. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς
λόγος γὰ νὰ τὸ κἀν αὐτό. Κι' ὅταν ὁ Βουαρὸς τὸν ρώτησε πὺν
ἐπιθυμῶσε νὰ πᾶν, ἀπάντησε ἀδιάφορα:

— Ὅπου θέλεις ἐσύ, φίλε μου. Δὲν σοῦ εἶπα δι' ὅτι καὶ μείνωμαζὶ σου
μέσα στὰ περὶ δάση, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

Ὁ Βουαρὸς ἀγκάλιασε τὸν Φάβιο καὶ τὸν ἐφίλησε, σφιγγόντάς
τοῦ μὲ λυγρὰ ἐπὶ στὸ στήθος του.

— Ἀρκετὸν εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία σου, τοῦ εἶπε, δὲν ἔχωμαι πλέον νὰ
κάνωμαι τίποτε στὰ μέρη αὐτά. Ἀς χωρεθῶσιν οἱ φίλοι μας
καὶ ἂς φύγουν, ἀρκετὰ ἐνταφιάσιν πρὸς τὸ πτόμα τοῦ γενναίου
Πέτρου Διάζ.

— Καὶ πὺν θὰ πᾶν; ρώτησε ὁ Φάβιος.

— Ὅπου θέλεις ἐσύ, παιδί μου. Ἡ ζούγκλας κα' ἡ ἐρημία εἶν' ἀτε-
λείες. Ἡ ζῶη ἔχει εἶν' ἐλευθερία καὶ ἐξέλιξη...

— Ἐξέλιξη; ἔφησε ὁ Φάβιος.

— Ναι, Φάβιε, ἐξέλιξη. Ἐκεῖ δὲν ἔχει κανεὶς λύπες. Ἐλα
μαζὶ καὶ θὰ δῇς.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπε κα' ὁ Πέπες. Στὴν ἐρημίαν θὰ ζήσουμε
ἐλευθερία κα' εὐγνωμοσύνη...

Ἐβαρύναν λοιπὸν τὸν Πέτρο Διάζ, μέσα στὸ δάσος πὺν πέρασε
διὰ τοῦ τῆς ζῶης καὶ ἀποχωρήσαν τοὺς φί-
λους του.

— Ποὶ πᾶτε; ρώτησε ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς.

— Πηγαίνουμε στὸ σπίτι μας, γενναῖε
αἰε.

— Στὸ σπίτι σας;

— Ναι. Σπίτι δικό μας εἶνε τὸ δάσος. Κι'
ἐσύ;

— Ἐγὼ θὰ γυρίσω κοντὰ στὴ γῆνι μου.

Ἐκατέφηκε τοὺς ἐχθρούς μου κα' εἶμαι ἐν-
χαριστήμενος.

— Εἶσαι πληγωμένος, τοῦ εἶπε ὁ Πέπες.

— Δὲν εἶνε τίποτα. Μία τοαγροινὰ πὺν
τὴν περὶ γρήγορα.

— Στάσου, εἶπε ὁ Γουαϊφόρ. Ἐξέρω ἐγὼ
βόταν πὺν ματαρῶν καὶ τίς πρὸς μεγάλης
πληγῆς. Μ' αὐτὰ γιὰ τρεῖς καὶ τὸ γυναι-
μενὸν κρανίον μου.

Κι' ὡς ὅμως μᾶλλον ὁρίσμενα βόταν, τὰ
καταπνεύσας ἀνέμους σὲ διὰ πέτρες καὶ τὰδεσε
πρὸς τὴν πληγὴν τοῦ Κοιμάγχι.

Ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ εἶχε φτάσει.

Ὅλοι βιάζονταν νὰ φύγουν ἀπ' τὸ
μέρος αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος αὐτό, ἔστω καὶ
ἐπὶ τῆς.

Προσπερὶν ἀπ' ὅλους βιάζοντο ὁ Ἀγ-
γλὸς ἐκκεντρωτὸς. Εἶχε μάθει πὺς πιάστηκε
τὸ λευκὸ ἄλογό κα' ἤθελε νὰ τρεῖται νὰ τὸ
ἀναζητῇ δο-δο.

Ἀποχωρήσαντες σὺν φίλοι, σὺν ἀδελ-
φοί.

Ὁ Βουαρὸς, ὁ Πέπες, ὁ Φάβιος κα' ὁ
Γουαϊφόρ ἀκολούθησαν τὴν ὁδὸν τοῦ Κόζινου Ποταμοῦ.

— Λοιπὸν, πὺν πηγαίνουμε; ρώτησε ὁ Φάβιος.

— Στὰς ἐρήμιους τῆς Τεξίλης, παιδί μου, ἀποχωρήθηκε ὁ Βουαρὸς.

Ὁ νέος δὲν εἶπε λέξι.

Γνώσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος πὺν βοσκόταν ἡ ξανιάς τοῦ
δὸν Αὐγουστίνου, ἀναστράφηκε σφαιρὰ κα' ἀκολούθησε τοὺς συντρό-
φους του.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΝΑΣ ΡΟΖΑΡΙΤΑΣ

Ἐξ ὅμως εἶχαν περάσει ἀπ' τὴν ἡμέραν τῆς συμπλοκῆς μεταξὺ
τῶν λευκῶν καὶ τῶν Ἰνδῶν, μέσα στὴ ζούγκλα. Καὶ κανεὶς στὸ
δάσος αὐτὸ δὲν εἶχε μάθει τί ἀπὸ τῶν ὁ Βουαρὸς καὶ οἱ σύντρο-
φοί του. Κινηγόνταν μέσα στὰ δάση.

Βοσκόντουσαν οἱ ἐρήμιες τῆς Τεξίλης;
ἔβρινε συγχρόνως καὶ πάλιν μὲ τοὺς Ἐρυθρόδεσμούς;

Κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ δώσει μὴ δισταγμὸν ἀπάντησιν σ'
αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα.

Μὰ καὶ κανένας δὲν σφαιρῶνταν πρὸς τοὺς λευκοὺς κυνηγούς.

Κανένας ἄλλος, ἐκτὸς τῆς δόνας Ροζαρίτας.

Ἡ πανοραμικὴ κόρη τοῦ δὸν Αὐγουστίνου δὲν μπορούσε νὰ ξε-
χάσῃ τὸν Τιβούρκο τῆς, τὸν ὁποῖον ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ.

Ὁ γερονισατὴς δὸν Τραγαδόρος ἔβρινε ἀκόμα στὴν ἀγο-
ρα τοῦ πατέρα τῆς Ροζαρίτας καὶ περιέμενε τὸν γυναικὸ τοῦ δὸν
Ἐστεβάν, ἐλπίζοντας νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη τοῦ δὸν Αὐγουστίνου,
ἀλλὰ ἡ δόνα Ροζαρίτα οὔτε τὸν πρόσεχε καὶ.

Γὰ τὸν δὸν Ἐστεβάν καὶ τὴν συνοδεία του ἀνησυχῶσε κα' ὁ ἴδι-
ος ὁ δὸν Αὐγουστίνος. Δὲν εἶχε μάθει τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Ἰσπανὸς
εὐγενής. Πούος νὰ τοῦ τὸ ἔλεγε ἄλλωστε;

Ἀπ' τοὺς ἀφ' ὁμοῦ τὸν δὸν Ἐστεβάν δὲν εἶχε σωθῇ ἀπ' τὴ
σφαγὴ τῶν Ἰνδῶν, παρὰ μόνον ὁ Γουαϊφόρ. Ἀλλὰ κα' αὐτὸς βοι-
σκόταν τώρα μὰς μὲ τοὺς λευκοὺς κυνηγούς.

Ὁ Πέτρος Διάζ ποῦσε τὸ μυστικὸ τῆς τραγωδίας αὐτῆς, εἶ-
χε σκοτωθῇ ἐπίσης.

Ὁ Κοιμάγχις, ὁ Ὁρὸκς, ὁ Βαράγχις δὲν ζοῦσαν πρὶν. Τὰ κό-
καλά τοὺς ἀσπρίζαν κοντὰ στὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ.

Μολαταῦτα ὁ δὸν Αὐγουστίνος ἔλπιζε δι' ὅτι ὁ δὸν Ἐστεβάν θὰ
γύριζε μὴ μέρα. Φανταζόταν δι' ἡ ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς του ἦταν
πολὺ κοντὰ.

Ἐπρεπε συνεπὺς νὰ προετοιμάσῃ καὶ τὴν κόρη του, γὰ τὸ γάμο
τῆς μὲ τὸν δὸν Τραγαδόρο. Μὰ μόλις ἐξέλεσε τὴν δόνα Ροζαρίτα
καὶ τῆς εἶπε τὶς σκέψεις του, ἡ νέα ἔσπινε τὸ κεφάλι τῆς
κα' ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος παραξενεύτηκε.

— Γὰτ κλαῖς, κόρη μου; τὴ ρώτησε.

Ἡ δόνα Ροζαρίτα δὲν ἀπάντησε.

— Δὲν ἀγαπᾷς τὸν δὸν Τραγαδόρο;

Μὰ καὶ πάλιν ἡ νέα δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησιν.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνος δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Ἐλπίζε ὑποφυστικὸν ἀπὸ καιρὸ δι' ἡ καρδιά τῆς κόρης του ἦταν
δοσμένη ἄλλω.

Τῆς ἐκάλεσε μὲ στοργὴ καὶ μαλλιά
καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴν κλαῖς, παιδί μου. Δὲν σὲ διδά-
σανε. Ἐπειτα ἔχεις καιρὸ νὰ σκεφθῇς. Ὁ
δὸν Ἐστεβάν δὲν γύρισε ἀκόμα.

Μὰ ὁ δὸν Ἐστεβάν δὲν θὰ γύριζε ποτὲ.

Καὶ τὴν θλιβερὴν αὐτὴ ἀλήθειαν δὲν ἄρ-
γησε νὰ τὴν μάθῃ ὁ δὸν Αὐγουστίνος.

ΤΟ ΜΠΟΞ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΠΥΓΜΑΧΩΝ

(Σελίδες από τα τελευταίως εκδοθέντα πελύκρετα 'Απερμημονεύματα του Τζών Κάρ

μίστη Τζών Κάρσι είνε η μεγαλύτερη αιδεντία ως διατητής στον κόσμο των πυγμάχων της Εθνοφύτης και της 'Αμερικής. 'Επί μισόν αιώνα, πενήντα ολόκληρα χρόνια δηλαδή, υπήρξεν ο άπαράτητος διατητής, που εκαλείτο να διευθύνει όλα τα κοσμοπολιτικά μάτς, μεταξύ των μεγάλων πυγμάχων, είτε στην Εθροπική γίνονταν, είτε στην 'Αμερική. Φαντάζεται λοιπόν κανείς πόσα και ποια ενδιαφέροντα πράγματα είδε στη ζωή του. 'Απόδειξτε το διβλίον των 'Αναμνήσεών του που εξέδωσε τελευταίως στο Λονδίνο και που έγινε κυριολεκτικώς ανάργυστος.

Και πρώτα-πρώτα ο Κάρσι αφηγείται ωραίατα και άγνωστα πράγματα για τον παγκοσμίου γνωστό Γάλλο πρωτοπυγμάχο, τον Ζωρζ Καρπαντιέ και τον μαννατζέρ του, τον Ντεσκάμπ, ο οποίος τον ανέκλυψε σ' ένα χωριό, τον πήρε μαζί του και τον έκανε πυγμάχο, πλούσιο και ξεκουσμένο.

Ο Ντεσκάμπ αρχικώς ήταν ένας άσημος ακροβάτης, που γύριζε μ' ένα γαλλό στην πλάτη τα χωριά της Γαλλίας, σταματούσε στις πλατείες, έστρωνε το χαλί του κάτω, χτυπούσε το κουδούνι του, κι έκανε διάφορες ακροβασίες, δαγκώντας στο τέλος ένα πατάκι και μαζεύοντας τις δεκάρες των θεατών. Σε μία από τις περιόδους του εκείνης, θάμιασε το ρωμαλέο κορμί του και τον έπεισε να τον πάρει μαζί του για να τον κάνει πυγμάχο. Ο Ντεσκάμπ ήξερε καλά πυγμαχία κι έδωσε τα πρώτα μαθήματα στον Καρπαντιέ, ο οποίος γρήγορα προώδινε.

Εν τώ μεταξύ όμως εξακολούθησαν να γυρίζουν στα χωριά, όπου ο Ντεσκάμπ, με τις ακροβασίες του, μάζευε πενταροδεκάρες, για να συντηρούνται. Όταν πια ο Καρπαντιέ έκανε αρκετάς προόδους στην πυγμαχία, αποφάσισαν να φύγουν για το Παρίσι. Μά δεν είχαν λεπτά για να πληρώσουν εισιτήριο στο σιδηρόδρομο και κάνανε πεζοί στο δρόμο, απ' το Λένς ως τη γαλλική πρωτεύουσα!

Στο Παρίσι που φτάσανε, έκανε φοβερό κοινό. Χωρίς έπαυση κι οι δυο τους, κορόναφον, αγοράσανε ένα φτηνό πουλί, που το φορούσαν εκ περιτροπής και οι δυο τους, ο μὲν Καρπαντιέ στο γυμναστήριο, όταν έπροσενέτο, ο δὲ Ντεσκάμπ στα μάτς της πυγμαχίας, όπου έκανε τον βοηθό του διατητή.

Έπειτα από λίγο καιρό ο Καρπαντιέ έγινε κοσμοξουκουμένος και πλούσιος — φουζάκι δὲ και ο μαννατζέρ του επίσης — και πληρωνότανε 200.000 δολάρια για κάθε μάτς πυγμαχίας, είτε νικούσε είτε τον νικούσαν. Στις προπονήσεις του φορούσε ελκετεστάτα πανταφούδι πουλί, φορούσε. Ο Ντεσκάμπ εν τούτοις εξακολούθησε να φοράει πάντα το παλιό, ξεθωριασμένο και πάμφθινό πουλί, που το θεωρούσε για μακάρι.

Σήμερα ο Ντεσκάμπ είνε ένας απ' τους πλουσιωτέρους ανθρώπους της Γαλλίας. Έχει έναν διόκληρο στολισμό από αλεντικά πλοίαρια, ένα μεγάλο εργοστάσιο τυροκομίας, έναν μεσαιωνικό πύργο με άπεραντα δάση και χωράφια γύρω, ένα ολόκληρο χωριό τσιφλίκι του.

Ο Μπάγκλερ Λαίρη επίσης που έχρημάτισε δέκα χρόνια πρωταθλητής της Αμερικής Εθροπίας, όταν έπροξενε να γίνει πυγμάχος συνάντησε φοβερό αντίδοσι απ' την μητέρα του. Κρυφά απ' τους γονείς του, τις ώρες που έφευγε απ' το σχολείο, πήγαινε κι έπροσενέτο σε μία σχολή πυγμαχίας. 'Επί τέλους, όταν οι δασκάλιοι του νομίσανε πως είχε εξασκηθεί αρκετά, του όρισαν να πυγμαχήσει δημόσια μ' έναν άλλο παίκτη, επί πληρομυ.

Τό έμαθε όμως η μητέρα του Μπάγκλερ, η οποία έγινε έξω φρενών. Τόν έπιασε, λοιπόν, του τις έβρεξε για καλά μ' όλη τη δύναμή του και τη γνώση της πυγμαχίας ο νέος δεν έτόλμησε να σηκώσει χέρι επάνω της — έπειτα τον έβδωσε, πήρε μαζί της τα ρούχα του και τον κλείδωσε μέσα στην κούρση.

Για καλά όμως τύχη του νέου, μέσα στη ντουλάπα της κούρσης αυτής βρισκόταν μία παλιά φορεσιά του πατέρα του. Χωρίς να διαίσταση καθόλου, την έβρεξε, άνοιξε το παράθυρο, πήδησε έξω, έτρεξε στο μάτς, επυγμάχησε, βγήκε νικήτης και πήρε γι' αμοιβή του πέντε σέλλινια.

Εν τώ μεταξύ η μητέρα του ανακάλυψε την απόδοσή του και τον περιμενε περισσότερο άγριεμένη από κάθε άλλη φορά. Ήταν ά-

ποφασισμένη να τον δείρη μέχρις αίματος. 'Αλλά μόλις έφτασε Λαίρη, της φάναξε:

—Μητέρα, νίκησα και μούδωσαν πέντε σέλλινια... Πάω να δω, η μίστρας Λαίρη ξέχασε το θυμό της, τον φίλησε, κι από τότε δεν του έφερε πια αντίρρηση. Τόν άφησε ν' ακολουθήσει την πορεία του. Έτσι ο Μπάγκλερ Λαίρη έπεδόθη στην πυγμαχία κι έφτασε στο σημείο να νικήση τον Λεντού, τον περίφημο Γάλλο πρωταθλητή του κόσμου.

Περίεργος είνε κι ο τρόπος με τον οποίο έγινε πυγμάχος ο άλλος πρωταθλητής, ο 'Εθραίος Γκέρσον Μεντελόν, που ήταν κοσμοξουκουμένος με το παρτσούκι Κιντ Λιούις. Ένα βράδυ, όταν ήταν δεκαεσσάρων ετών, βρισκόταν σ' ένα λαϊκό μουζικό γαλλικό κάπαιο συνομηλικό του 'Εθραίου, κι άποφασίσαν να παίξουν τη διαφορά τους με το μπόξ, μολονότι ούτε ο ένας ούτε ο άλλος ήξεραν πυγμαχία.

Πήγαν λοιπόν κατευθείαν στον καθηγητή πυγμαχίας της 'Αμερικής Λέσχης της γειτονιάς τους, τον έβαλαν να τους διδάξη χειρὸς τους στοιχειώδεις κανόνες της πυγμαχίας, προπονήθηκαν γι' όσα κι' όταν πια νομίσαν ότι είχαν μάθει αρκετά, άρχισαν να γροθιάς. Έπλυναν στο περίεργο και λίγο κομμάκι εκείνο μάτς, ο Γκέρσον Μεντελόν άναγκάστηκε να παίρνει συστηματικά μαθήματα.

Σε ηλικία δεκαεφτά ετών ήταν ένας απ' τους πιο ξεκουσμένους μάχους της 'Αγγλίας. Την πρώτη φορά που εμφανίστηκε στο μάτς για να πυγμαχήσει δημοσίαι, οι περιωρισμένοι ατάι, καθώς τον είδαν μικρόν — παιδί ακόμα — και αδύνατο, φώναξαν:

—Μην τον άρνιτε να πυγμαχήσει απέναντί μου... Θά σκοτωθώ!

Ο Γκέρσον όμως όχι μόνο δεν σκοτώθηκε, αλλά νίκησε θριαμβικτικά τον αντίπαλό του.

Τό συγχλητικότερο απ' όλα τα μάτς πυγμαχίας που διηύθυνε ο συγγραφέας του διβλίου στο διάστημα των 50 ετών, ήταν εκείνο που έγινε το 1892, μεταξύ του τότε παγκοσμίου πρωταθλητή Σλαίβιν, απ' την Αυστρολία, και του νέου πρωταθλητή Τζάκσον. Ο Αυστραλός ήταν σκαναρια πια και το άστέρι του είχε άρχει να ηρεμήσει προς τη δύση του, ενώ ο αντίπαλός του ήταν νεός, στην άκμή της ρώμης του, και το άστέρι ήταν φανερό εκ των προτέρων. Όσοσο ο φημισμένος Σλαίβιν άγωνίστηκε θανάσια. Μά στο τέλος, νέγρος, με μία δυνατή γροθιά, τον έριξε στο «κόλ άουτ».

Ο Αυστραλός θεώρησε νικητή τον τώ πικρή. Μά το χτύπημα που του έδωσε ο αντίπαλός του ήταν τόσο φοβερό, ώστε δεν έμεινε να σταθή ούτε γονατιστός. Τότε στην άμεσότητα του, πιάστηκε απ' τα γόνατά του νέγρου, τα έγκάλιασε σφιχτά και λιποθύησε. 'Αλλά και λιποθυμώμενος ακόμη δεν άφινε τα γόνατά του Τζάκσον.

Τιποτικά φοβημένος ο νέγρος, δεν κατατόνιζε να τον ξαναχτυπήσει, ούτε κι' απορροήθηκε για να χύσει ο αντίπαλός του το σπέρμα του γονάτων του και να σωριαστή κάτω. Έπειτα ο νικητής, κυττάζοντάς τον με όβλο, ενώ ο άλλος της άρχισε να μετράει φωνάζατάς έως τα δέκα.

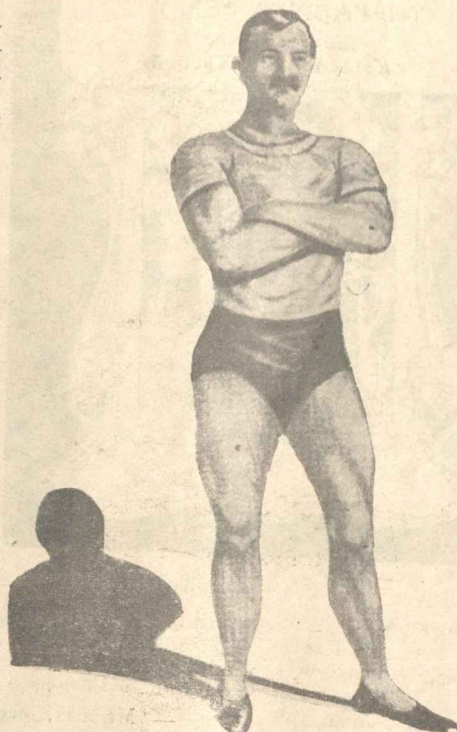
«Ήταν, γράφει ο συγγραφέας, μία σκληρή άξια 'αποθανισμένη» ο γαλμα. Ο νικημένος και όμως ανίκητος ακόμη πυγμάχος, κρεμασμένος στα γόνατά του αντίπαλου του, ο οποίος στεκόταν βρόσιος, κυττάζοντάς τον με συμπάθεια, ενώ δυο δάκρυα ανέβλυναν τις άκρες των ματιών του.

Όταν ο διατητής τελείωσε το μέτρομα και φώναξε αούτο, ο νέγρος έσκυψε, σπρώχνοντας τον αντίπαλό του κάτω και τον μετράσε ως ως τη γωνία της εξέδρας, όπου τον εκάθισε άπαλά στην καρδιά και βόήθησε κι' ο ίδιος να τον επαναφέρουν στις αισθήσεις του.

Ένα άλλο συγχλητικό μάτς ήταν εκείνο που έγινε το 1919, μεταξύ του 'Αγγλου Ντρίσκολλ και του Γάλλου Λεντού. Ο Ντρίσκολλ ήταν γέρος πια, σαρανταπέντε ετών, από ενός έτους είχε άπορροή από τον τίτλο. 'Αλλ' επειδή είχε τον τίτλο του πρωταθλητή της Εθροπίας, δεν μπορούσε να μη δεχτή την πρόκληση του Λεντού.

Και άγωνίστηκε άπεράνθρωπα. Δεχόταν καρτερικά τις φοβερές γροθιές του νέου και ρωμαλέου αντιπάλου του, καθεμιά απ' τις οποίες τον έκανε να κλονίζεται, έως ότου ο ίδιος ο πρωτοπυγμάχος του, για να τον γλυτώσει απ' το θάνατο, έπληρωσε πάνω στην εξέδρα και δήλωσε ότι ο Ντρίσκολλ είχε νικήσει.

Κι' ο Ντρίσκολλ άποσύρθηκε με δακρυσιμένα μάτια...

Ο Ντεσκάμπ όταν ήταν ακροβάτης.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΗΛΙΟ

(* Άρθρο του Γάλλου περιηγητή Ζάκ Ντιζιέ)

ΙΝΕ γνωστόν ότι στις άκτές του Βορείου Παγωμένου Ωκεανού, όπου ζουν οι 'Εσκιμώοι, η νύχτα διαρκεί εξη ολόκληρους μήνες.

Ένα βράδυ του Νοεμβρίου, ο ήλιος δίνει εκεί για να μη ξαναφανή, παρά μόνο μετά μισό χρόνο.

Οι κάτοικοι των ψυχρών εκείνων χωρών βλέπουν με άπελπισία το χρυσό άστρο της ημέρας να εξαφανίζεται στον ορίζοντα το βράδυ αυτό του Νοεμβρίου. Ξέρουν πως δεν θα το ξαναδούν παρά μόνο την άνοιξη.

Πόσο τάχα θα έχουν την ελπίδα να το ξαναδούν; Πόσοι θα περπατήσουν ν' ανήξουν στη φοβερή νύχτα των εξη μηνών;

Επί εξη ολόκληρους μήνες, οι δυστυχισμένοι 'Εσκιμώοι πρέπει να παύσουν με τις στερήσεις και την φρίκη ενός άφάνταστου και σκοτεινού χειμώνα.

Και θεωρώται κανείς: —Παρά ο 'Εσκιμώος μένων σε τέτοια άπαίσια μέρη; Γιατί; Γιατί οι πρόγονοι τους έζησαν επί αιώνες στις χώρες αυτές. Γιατί έχουν σπέρσει στο φοβερό κορμό και, αν έρχόντουσαν να ζήσουν στα διαμάτς τους μέρη, θα πέθαιναν το καλοκαίρι απ' τη ζέστη. Ο ήλιος μας θα σώζανε τους 'Εσκιμώους, όπως το κορμό της δικής τους χώρας θα σώζανε έναν κάτοικο της τροπικής 'Αφρικής.

Γι' αυτά όλα ίσως οι 'Εσκιμώοι άντέχουν στο σκοτάδι και στον χειμώνα των εξη μηνών, και μάλλον ούτε πιστεύουν ότι υπάχουν μέρη της γης τα οποία φοβέει ο ήλιος όλο τον χρόνο.

Ένας γέρος 'Εσκιμώος μου έλεγε κάποτε: —Εσείς, οι άνθρωποι με τα λευκά πρόσωπα, λέτε πολλά ψέματα. Μά δεν μπορείτε να μας πείτε ότι στα μέρη σας ο ήλιος άπτελει κάθε μέρα.

Αν ήταν έτσι, όπως το λέτε, τότε ποιά γρήγορα θα τελείωνε το... λάδι του.

Πάντως, η εξαμηνή νύχτα στις Άρκτικές χώρες, δεν είναι άπολύτα σκοτεινή, όπως φαντάζεται οι Εθροπιοί. Το σκοτεινό στρώμα του χιονού, το οποίο σκεπάζει πάντα το έδαφος και, κάποτε, η άναμνηση των παλιών σέλας, φωτίζουν μ' ένα φως άδύνατο και μυστηριώδες τις άγριες παγωμένες εκτάσεις, στις οποίες κατοικούν.

Μολονότι οι 'Εσκιμώοι άντέχουν στο κρύο, υποφέρουν εν τούτοις πολύ από έλλειψη τροφών καθ' όλο το διάστημα του σκοτεινού χειμώνα, γιατί δεν μπορούν ούτε να κυνηγήσουν, ούτε να φραγέψουν.

Παρά' όλα αυτά, μερικοί Εθροπιοί Ιεραπόστολοι έχουν το θάρρος και τον ήρωισμό να περνούν ολόκληρο τον χειμώνα τους στην χώρα των 'Εσκιμώων.

Πρέπει να διαβάσει κανείς τα 'Ημερολόγια αυτών των 'ερωήνων για να καταλάβη πόσο υποφέρουν μόνο και μόνο για να διαδώσουν την θρησκεία του Χριστού στα παγερά και μακρινά εκείνα μέρη.

Στο 'Ημερολόγιο ενός Γάλλου Ιεραπόστολου του τάγματος της 'Απολλής Μαρίας, διαβάζουμε μεταξύ άλλων:

«Σήμερα, 17 Νοεμβρίου, ο ήλιος έλαμψε για τελευταία φορά. Δεν θα τον ξαναδούμε, παρά στο τέλος του 'Απριλίου.

Γνωρίζουμε τις σελίδες του 'Ημερολογίου αυτού και διαβάσουμε πάλι: «Σήμερα, 24 'Απριλίου, ο ήλιος φάνηκε στον ορίζοντα. Είχαμε να τον βλέπουμε από τις 17 Νοεμβρίου».

Α, η επάνοδος αυτή του ήλιου... Με πόση λαχτάρα κι' άγωνία την περιμένουν οι 'Εσκιμώοι!... Μερικά φοιτητά σημάδια στον ορίζοντα, σαν έλαφρες πτενίλες ζωγράφου, προαναγγέλλουν το μεγάλο γεγονός.

Οι πιο ήλιωμένοι και πιο πεπεισμένοι 'Εσκιμώοι, δρίζουν την άμεση 'ημερομηνία της άνατολής του ήλιου και το σημείο του ορίζοντα από το οποίο θα προβάλλη ο πορφύρεος δίσκος.

Και προετοιμάζονται όλοι να έορτάσουν τον εξαναγκρισμό με δεισιμα και με χορούς.

Την άφραμένη ώρα, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, έγκαταλείπουν

τις καλύβες τους τις καμωμένες από χιόνι, που τις ζεσταίνουν μεγάλες λάμπες με λάδι της φώκιας, και πάνε όλοι μαζί και περιμένουν σε μία γειτονική πεδιάδα ή στην κορυφή ενός λόφου.

Γνωσμένοι προς την άνατολή, οι μάγοι-ιερείς, άπαγγέλλουν άδιάκοπα προσευχές, για να εξορκίσουν τα κακά πνεύματα, τα όποια επιζητούν να κρατήσουν τον ήλιο στο άιώνιο σκοτάδι...

Και, η έπιπλήσεις των μάγων, θριαμβεύουν.

Ο ήλιος προβάλλει σε μία στιγμή στον ούρανό, περιανκλωμένος από χρυσές και πορφύρες άχτίνες, και οι 'Εσκιμώοι τον υποδέχονται με κραυγές χαράς. Τού μιλούν όπως θα μιλούσαν σ' ένα πλάσμα ζωντανό, όπως σ' έναν άγαπημένο συγγενή, τον άποιον ξαναβλέπουν έπειτα από ένα μακροχρόνιο χωρισμό, και φωνάζουν:

—Νά λοιπόν, που ξαναήρθες, καλέ μας, χρυσέ μας ήλιε...

—Μάς είχες ξεχάσει τόσον καιρό;

—Γιατί θύεινες τόσους μήνες μακριά μας;

—Θά μείνης μαζί μας άρεστό καιρό;

—Έλα, έλα να μάς ξαναδώσεις την ζωή!...

Και βότερα ξαναγυρίζουν στις καλύβες τους, όπου τρώνε με πολλήν όρεξη. Τα φαγητά τους κάθε άλλο παρά όρεκτικά είνε για τους Εθροπιοί. Το κυριότερο απ' αυτά είνε: σούπα καμωμένη από λάδι αίμα φώκιας λωμένο σε βραστό νερό, χωρίς χόρτα — γιατί πού θα τα εύρισκαν τον χειμώνα στο παγωμένο έδαφος; — και χωρίς κανένα άλλο καρέκωμα, εκτός από λίγο άλάτι.

Η σούπα λοιπόν αυτή, της οποίας μονάχα η μυρωδιά θα έκανε ν' άφιδώση ένας Εθροπιοίς, άποτελεί την πιο μεγάλη απόλαση για τους 'Εσκιμώους και διαρκώς σχεδόν βράζει επάνω στη λάμπα με το λάδι της φώκιας, όπως το σού στο σοκολάτι των Εθροπιοίων.

Άλλα έλλεκτάς φαγητά των 'Εσκιμώων είνε το σιρότι της φώκιας, το λίπος του τσαόδου και ψάρια παγωμένα, τα όποια τα τραγανίζουν ολόκληρα, όπως τρώμε εμείς τα ξερά γλυκίσματα και τα παξιμάδια.

Έπειτα από το δείπνο, όρχιζει ο χορός, υπό τους ήχους των μεγάλων τυμπάνων.

Τσαγουδιές και ραψοδοί, κατά τα διαλείμματα των χορών, άπαγγέλλουν στίχους και θινούς ποδών ήλιο, στον ήλιο τον εθρογέτη, τον φίλο των ανθρώπων, τον πατέρα της φύσεως και της ζωής.

Κανείς άλλος τε λαός στον κόσμο δεν έχει τόσους λόγους να γιορτάζει την επάνοδο του ήλιου, όπως οι 'Εσκιμώοι.

Βέβαια, το τέλος της πολυμηνής νύχτας δεν είνε για τους 'Εσκιμώους η άρχή μιας νέας ζωής.

Και σε λίγο, ο ήλιος θα σκοπόση άρκετη θερμότητα και θ' άρχίσουν να λιώνουν σιγά-σιγά η στέγες και οι τοίχοι των καμωμένων από χιόνι καλύβων. Και τότε οι 'Εσκιμώοι άναγκάζονται τις καλύβες τους αυτές με σπινές από δέντρα ζώνον. Σιγά-σιγά δὲ το παγωμένο έδαφος παλαμώνει και κατόπιν σκεπάζεται από γρήγορα με χόρτα και με μικροσκοπικούς θάμνους, γιαντους λουλούδια.

Μέλισσες, πεταλούδες και άλλα διάφορα έντομα έρχονται, χωρίς να ξέρη κανείς από ποι, και στερώνουν γύρω στα νεοειδυμένα λουλούδια με τα μελιτωτικά τους άρώματα.

Έπειτα από τον εξαμηνή λήθαργο, η ζωή ξαναρχίζει. Η λήθαρος και τα ποτάμια άπαλλάσσονται από τους πάγους και οι 'Εσκιμώοι επάνδουν να φραγέψουν με τα δίχτυα και με τ' άλσιστρα τους πολωμούς και τις μουρουνές, που άρπάζουν στα μέρη εκείνα.

Άλλ' ο λαός αυτός, ο οποίος τρέφεται όλο τον χειμώνα με χόρτα και με αίμα, τρώει με πολλήν εηχαρίστηση την άνοιξη, όχι τόσο τα ψάρια, όσο τα εύδοκίμωνα άνηθ των θάμνων και τις ρίζες των χόρτων, που είνε η μόνη θλίστησις στο έξω έδαφος.

Και, κάποτε, κατά τον Αύγουστο, το νερό των μικρών λιμνών θεομαίνεται άρεκτά από τον ήλιο, ώστε νέοι και γέροι μπορούν να πάρουν, χωρίς κίνδυνο, το μπάνιο τους.

Έπειτα απ' όλα αυτά καταλαβαίνετε άκόμα καλύτερα γιατί οι 'Εσκιμώοι χαιρετούν με τόσον ένθουσιασμό την επάνοδο του 'Ηλιου.

Ένας 'Εσκιμώος με τα σκυλιά του, στις παγωμένες εκτάσεις του Πόλου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΞΑΦΝΑ, ο Ρουλταμπιλ άκουσε να τον φωνάζουν. Ήταν ο Ίβαν Πέτροβιτς, ο οποίος μαζί με το Θαδαίο Τσιγκίνκοφ και το Θανάση Γιώργεβιτς καθόταν σ' ένα τραπέζι κι έβρινε σαμπάνια.
 Ο Ρουλταμπιλ, χωρίς να περιμένει και δεύτερη πρόσκληση, τους πλησίασε και κάθισε μαζί τους. Μά την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε και ο μαϊτρο-ντ' οτέλ, ο οποίος, υποκλινόμενος, ανάγγειλε στο Θαδαίο ότι ο άρχηγός της «Οκράνας» κ. Γκουνσόφσκ τον περιμένει με τη συντροφιά του σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα για το σούπερ.

Αμέσως ανέβηκαν όλοι στο επάνω πάτωμα. Έκει τους έλαμπε από τα άσημένα σερέτσια, ο ίδιος ο Γκουνσόφσκ δεχόταν τους ξένους του.

Ο άρχηγός της «Οκράνας» δέχτηκε το Θαδαίο και τους φίλους του με το κεφάλι σκυφό, μ' ένα χαμόγελο δουλικό, με την σπονδυλική στήλη λυγισμένη, υποκλινόμενος πολλές φορές σε κάθε παρουσίαση. Κάτω απ' το πλατύ σκυφό του μέτωπο, μόλις διέκρινε κανείς τα μάτια του, τα οποία εμφανιζόντουσαν έξωφρα κάτω απ' τα μαύρα του μάγουλα. Όταν μιλούσε με την βραχνή φωνούλα του, το πονό του ηγρόνι κολλούσε στο πλαστρού του και το χοντρό και το κοντό κορμί του σάλευε αδέξια.

Πίσω του, ξεχώριζε η λεπτή και ψηλή σιλουέτα του πρίγκιπ Γκάλνιτς. Ο πρίγκιπ ήταν προσκεκλημένος της Άννιούσκα, η οποία είχε δεχτεί την πρόσκληση του Γκουνσόφσκ, υπό τον όρο ότι θα πήγαινε συνοδευόμενη από τρεις - τέσσερες φίλους της αξιοσημείων, οι οποίοι, παρ' όλη την άριστοκρατική τους καταγωγή, ήταν σημαδεμένοι από την «Οκράνα» για τις φιλελεύθερες ιδέες τους.

Ο Γκουνσόφσκ τους είδε να φτάνουν κι έκανε ένα πένθιμο μορφασμό. Ωστόσο είχε σπειώσει να τους υποδεχτεί μ' ένα δαμάσκηνο υποκλίσεις και τους είχε εκδηλώσει όλη την απέραντη άρραστοί του.
 Ο άρχηγός της «Οκράνας» ήταν τρελά ερωτευμένος με την Άννιούσκα. Έβλεπε να τσακώσει κανείς τις κορυφές ματιών που της έκοιχαν, για να καταλάβει τα αισθήματα που τον συντάραζαν μπροστά στην ώραία αυτή κόρη της Ρωσ.

Η Άννιούσκα ήταν καθισμένη ή μάλλον ξεπληκμένη ανατολίτικα, σ' ένα καναπέ. Δεν έδινε προσοχή σε κανένα. Η έγκρισή της ήταν έχθρική και περιφρονητική. Κοντά της καθόταν και της χάιδευε τα μαλλιά η ώραία Γοσιρίδα χορεύτρια Όντο, η οποία την είχε άκουσει εκείνο το θαύμα για πρώτη φορά κι' η οποία είχε ένθουσιαστη τόσο, ώστε έτρεξε στο καμαράν της και τη γέμισαν φιλύματα. Η ώραία Όντο ήταν κι' αυτή καλλιτέχνης κι' η ζήλεια που έννοιωσε στην άρχη για την επιτυχία της Άννιούσκα είχε υποχωρήσει μπρος στην συγκίνηση που την πλημμύρισε, όταν άκουσε τη βραδυνή της προσευχή.
 — Έλα να σουπάρουμε μαζί, της είπε τότε η Άννιούσκα.
 — Και με ποιόν άλλο; ρώτησε η Ίστανις καλλιτέχνης.
 — Με τον Γκουνσόφσκ.
 — Ποτέ!

— Έλα... Θα με βοηθήσεις να του πληρώσω ένα χρέος μου, κι' εγώ άλλου ο Γκουνσόφσκ μπορεί να σου φανεί χρήσιμος. Φαίνεται χρήσιμος σ' όλο τον κόσμο.

Ασφαλώς, η ώραία Όντο δεν καταλάβαινε τίποτε απ' αυτή τη χώρα, όπου οι χειρότεροι έθελδοι έτρωγαν μαζί. Ωστόσο πήγε στο σούπερ, γιατί ήθελε να ευχαριστήσει την Άννιούσκα.
 Μόλις ο Ρουλταμπιλ κι' η παρέα του μπήκαν μέσα, ο πρίγκιπ Γκάλνιτς έβρεξε προς τον πρώτο και, παίρνοντάς τον ιδιαίτερος σε μια γωνιά, τον ρώτησε:
 — Τι κάνετε εδώ στη Ρωσία;

— Τί κάνετε εδώ στη Ρωσία;

Ο άρχηγός της «Οκράνας» δέχτηκε τους ξένους του, υποκλινόμενος πολλές φορές σε κάθε παρουσίαση.

— Μήπως σάς στενοχωρώ; του απάντησε με θρασύτητα ο παρέρροτος.

Ο άλλος χαμογέλασε ψυχρά και του είπε:
 Πιστέψτε με ότι πρέπει να φύγετε, να εγκαταλείψετε αυτή τη χώρα, που είναι καιρός ακόμα. Δεν σας είδα ποτέ πριν να έρθετε εδώ...

— Ναί, απάντησε ο παρέρροτος. Μά αυτά δεν περνούν σε μένα! Και του γύρισε περιφρονητικά τις πλάτες.

— Α! μά είνε ο μικρός Γάλλος της βύλας Τρεμπασώφ; είπε την ίδια στιγμή ο Γκουνσόφσκ, δίνοντας μία καρτέλα στο παρέρροτο να παρακαλώνας τον να καθήσει μεταξύ αυτού και του Θανάση Γιώργεβιτς.

— Καλήμέρα, κύριε Ρουλταμπιλ, είπε η Άννιούσκα, με την ώρα και σοβαρή φωνή της.

Ο Ρουλταμπιλ αντιχαιρέτησε, λέγοντας ένα ωραίο κομμάτι για την Άννιούσκα, η οποία του έστειλε ένα φιλί.

Ο Ρουλταμπιλ είπε η ώραία Όντο, κυττάζοντας με θαυμασμό το μικροσκοπικό παρέρροτο. Μά είνε ο ήρωας του «Μυστηρίου της τριτογενούς Κόσμου»;

— Ο ίδιος!

— Και τί ήθελε να κάνει στη Ρωσία;

— Ήθελε να σώσει τη ζωή του στρατηγού Τρεμπασώφ, μηχανικός διηγόντουσαν ιστορίες απ' το Βασίλειο, η έγκρισή τους προς τις γυναίκες, ενώ ο Γκουνσόφσκ, σκαμμένος προς το Ρουλταμπιλ, του έδινε πατρικές συμβουλές:

— Η άστυνμία τά ξερεί όλα! είπε ο Ρουλταμπιλ, ο οποίος τότε ξεάκουσε.

Και ξήτησε σαμπάνια αυτού που δεν έβρινε ποτέ. Και η σαμπάνια άρχισε τη δουλειά της. Ο Θαδαίος κι' οι άστυνμικοί διηγόντουσαν ιστορίες απ' το Βασίλειο, η έγκρισή τους προς τις γυναίκες, ενώ ο Γκουνσόφσκ, σκαμμένος προς το Ρουλταμπιλ, του έδινε πατρικές συμβουλές:

— Αναλάβετε εδώ, νέε μου, του έλεγε, ένα ευγενικό έργο, ιστορικά όμως άστοχο, γιατί ο στρατηγός Τρεμπασώφ είνε καταδικασμένος, όχι μόνο από τους έχθρους του, αλλά και από όλους τους φίλους του.

— Απ' ό,τι είνε ο Κουρίαν; ρώτησε ο Ρουλταμπιλ.
 — Ο Κουρίαν είν' ένας άνθρωπος κι' ένας φίλος που τον έχω πολύ. Είνε καλός, γενναίος στον πόλεμο, μά δεν αξίζει καθόλου για την Άστυνμία. Έδω και λίγο καιρό ανακατεύεται στις δουλειές μου και θέλει νάχει κι' αυτός τη μυστική άστυνμία του, την «Οκράνα» του. Δεν θέλω να τον κατηγορήσω...

— Απεναντίας, μάς διασκέδαζε. Έξω άλλου είνε μια πανέμορφη γυναίκα. Όλος ο κόσμος τώρα ήλπι να έχει τη μυστική άστυνμία του. Και σεις, νέε μου, τι κάνατε εδώ; Ρεπορτάζ; Εγώ! όσκιό κι' αυτό το λέτε... Κάνετε τον άστυνμικό. Που θα καταστήσετε και τον άστυνμικό; ρώτησε ο Ρουλταμπιλ.
 — Σας είπαμε πάντως καλή τύχη, αν και φανόμαι πως δεν θα την έχετε... Έχετε πάντως ένα όνειρο, να με βοηθήσετε να εξασφαλίσω τον όμοιο και δεν θα ήθελα να σας συμβώ κακό...

— Είστε πολύ καλός, κύριε, περιούσιε, απάντησε ο Ρουλταμπιλ και ξήτησε πάλι σαμπάνια.

Πολλές φορές ο Γκουνσόφσκ είχε απευθύνει το λόγο στην Άννιούσκα, η οποία έτρωγε με την άρχη των δοντιών της και του έπαντούσε με την άρχη των χειλιών της. Αξέσπασα, σε μια στιγμή της είπε:

— Σέρετε ποιός σας χειροφύλησε περισσότερο απ' όλους; ρώτησε ο Ρουλταμπιλ.
 — Όχι! Έκανε η Άννιούσκα, αδιάφορα.

— Η κόρη του στρατηγού Τρεμπασώφ;

— Ναί, αυτό είν' αλήθεια! είπε και ο Ίβαν Πέτροβιτς.

— Ναί! Ναί! Η Νατάσα! φώναζαν και οι άλλοι.

— Εγώ την είδα να κλαίει, είπε ο Ρουλταμπιλ, κυττάζοντας τα πόδια της Άννιούσκα.

Μά η Άννιούσκα απάντησε:

— Ένα τόσο παρέρροτος!

— Δεν την ξέρω καθόλου!

Την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα μια κομπανία Άτσιγγάνων, την οποία ο Γκουνσόφσκ είχε καλέσει για να διασκεδάσει τους ξένους του. Είχαν μαζί τους ένα σφοδρό όργανο, καστανιέτες, γροχλές και μπάνα, και έπαιζαν παληούς ώμοφρους σκοπούς.

Την στιγμή που μπήκαν μέσα, τους έβλεπαν θέσι, κι' ο Ρουλταμπιλ, ο οποίος, πρό μερικών στιγμών, φαινόταν κουρασμένος και γυσταγμένος, έποικηλθηκε της εικόνας για να πιά να σωριασθή σε μία γωνιά του καναπέ, όχι μακριά απ' τον πρίγκιπα Γκάλνιτς, ο οποίος καθόταν δεξιά στην Άννιούσκα.

— Δέστε το Ρουλταμπιλ που κοιμάται! παρατήρησε η ώραία Όντο.

— Φτωχό παιδί! είπε η Άννιούσκα.

Και, γυρνώντας προς τον Γκουνσόφσκ, πρόσθεσε:

— Θα φροντίσω να τον στείλω πίσω στη Γαλλία γρήγορα; Δεν είν' έτσι; Άκουσα τις άλλες φορές επαναστάτες να κουδεντιάζουν για αυτόν μ' ένα τρόπο που όλοιμα θα έκανε να λυπηθούν πολύ αυτούς που ενδιαφέρονται για την ύγεια του.

— Ω! αυτό, απάντησε ο Γκουνσόφσκ, κοιτώντας το κεφάλι του, είνε μια υπόθεση που δεν με αφορά... Πρέπει ν' απευθυνθώ στον Κομπανίαν. Στην ύγεια σου, ώραία Άννιούσκα!

Εν τώ μεταξύ οι Ταγγάνοι άρχισαν τα τραγούδια τους κι' όλοι σερπέντρωναν την προσοχή τους σ' αυτούς, έκτός από τον πρίγκιπα Γκάλνιτς και την Άννιούσκα, οι οποίοι, γυμμένοι ο ένας προς τον άλλο, αποκοινηθιάσαν. Όσο για το Ρουλταμπιλ, έβρεξε να κοιμάται πολύ βαθιά, αφού δεν τον ξυπνούσε όλος αυτός ο θόρυβος.

Όταν οι Ταγγάνοι τελείωσαν και το τρίτο τραγούδι τους, ο Γκουνσόφσκ τους έκανε νόημα ότι μπορούσαν να φύγουν, κι' έβρεξε μέσα στα χέρια του αρχισταγγάνου ένα χαρτονόμισμα των είκοσιπέντε ρουβίων. Μά κι' οι άλλοι ήθελαν να δώσουν κάτι για τους μουσικούς κι' όλοι τους έβρεξαν άφθονα ρουβία μέσα στο δίσκο που τους παρουσίασε μία μικρή μελαγχρινή ταγγάνα.

Όταν η ταγγανοπούλα έβρεξε μπρος στον πρίγκιπα Γκάλνιτς, εκείνος έβρεξε το κάκιστο τις τσέπες του.

— Μα! είπε, Δεν έχω καθόλου φιλιά. Μά δεν περάει... Νά, πάρε το πορτοφόλι μου, Κατερίνα, για να με βοηθήσει...

Η Κατερίνα άρπαξε το πορτοφόλι που ήταν γεμάτο τραπεζογραμμάτια, κι' οι ταγγάνοι έφυγαν.

Ο Θαδαίος κι' ο Θανάσης τά είχαν χάσει με την γενναιοδορία του πρίγκιπ, μά η Άννιούσκα τους είπε:

— Ο πρίγκιπ έκανε καλά. Οι φίλοι μου δεν θα πληρώσουν ποτέ ακριβά τη φιλοξενία που αυτή η μικρή άρχη μου έδωσε μέσα στην πρόκληση της όταν κρυβόμουν, περιμένοντας τι θ' άποφαιζατε για μένα, Γκουνσόφσκ, στην «Οκράνα» σας...

— Εί απάντησε ο Γκουνσόφσκ. Μά σας άναμύνασα ότι από σας εξαρτάτο να έχετε ένα ωραίο διαμέρισμα στην πόλη, και πλούσια επιπλομένη μάλιστα...

Η Άννιούσκα έφτυσε καταγής, σαν καροτσέρης, κι' ο Γκουνσόφσκ από κίτρινος που ήταν, έγινε πράσινος.

— Μά γιατί κρυβόσουν έτσι, Άννιούσκα; ρώτησε η Όντο, χαιδευοντας τα χιματά των μαύρων μαλλιών της ώραίας καλλιτέχνης.

— Δεν ξέρεις, λοιπόν, ότι είχα καταδικαστή εις θάνατον, κι' ότι μου δόθηκε χάρις;

— Μά γιατί σε καταδίκασαν εις θάνατον; Ξαναρώτησε η Όντο.

— Μά αυτή δεν ξέρει τίποτε! φώναξαν οι άλλοι.

— Θε! μου! είπε η Όντο. Μόλις ήρθα απ' το Λονδίνο και το Παρίσι... Πώς μπορεί να το ξέρω όλα;... Αλήθεια, θα είνε πολύ διασκεδαστικό το να καταδικαστεί κανείς εις θάνατον!

— Πολύ διασκεδαστικό, πράγματι! απάντησε η Άννιούσκα, χλωμάζοντας. Και αν είχα έναν αδελφό που τον λάτρενες, Όντο, σίλλογος πώς διασκεδαστικό θα ήταν να τον έβλεπα να τον τουφεκίζουν μακριά σου!

— Ω! συγγνώμη, αγαπημένη μου!... τραύισε η Όντο.

— Άκούστε, κυρία, της είπε τότε ο πρίγκιπ Γκάλνιτς, τί συνέβη στην αγαπημένη σας Άννιούσκα, για να μην την περπαίνετε αλλού...

— Μά δεν θα κάνουμε καλύτερα να διώξουμε αυτές τις θλιβερές άναμύνασεις; παρατήρησε δειλά ο Γκουνσόφσκ, χαμηλώνοντας το κεφάλι του.

Μά η Άννιούσκα του έβρεξε ένα τρομερό βλέμμα και είπε στον πρίγκιπα:

— Μίλα, Γκάλνιτς!

Τότε ο πρίγκιπ άρχισε να λήη:

— Η Άννιούσκα είχε έναν αδελφό, το Βλασσώφ, μηχανικό στη γραμμή του Καζάν, στον οποίο η επιτροπή της άπεργίας ανέθεσε να μεταφέρει απ' τη Μόσχα τα κυριότερα μέλη και τους άρχηγούς της επαναστατικής κινήσεως και να τους σώσει έτσι απ' τους στρατιώτες του Τρεμπασώφ, οι οποίοι είχαν επικρατήσει κι' είχαν γίνει κύριοι της πόλεως.

Όλοι τους είχαν καταφύγει στο σταθμό, τον οποίο είχαν ζωώσει οι στρατιώτες, κι' άμυνόντουσαν εκεί άπεγνωσμένα... Τότε ο Βλασσώφ τους είπε: «Θά σας σώσω!» Κι' οι σύντροφοι τον είδαν άμέσως ν' ανεβαίνει στη μηχανή του μαζί με μία γυναίκα. Η γυναίκα αυτή, νά την!... Ο θεμιστής του Βλασσώφ είχε σκοτώσει την προηγούμενη μέρα σ' ένα άδωφραγμα... Κι' η Άννιούσκα είχε προσφερθή να τον αντικαταστήσει στη δουλειά του... Κι' οι δυο τους λοιπόν μαζί έβαλαν μπροστά τη μηχανή και το τραίνο, στο οποίο είχαν μπει οι επαναστάτες, ξεκίνησε σαν αστραπή. Η γραμμή ήταν έντελως άπρω-καλύπτη, κι' ο Βλασσώφ, μέσα σε μία βροχή σφαιρών, είχε άναπτύξει τοχύτητα εκατό χιλιομέτρων την ώρα... Είχε άνοιξει την πύση του άρμού, μέσα στο καζάνι, μέχρι δεκαπέντε άτμοσφαιρών, μέχρις εκρήξεως... Η κυρία που βλέπετε εδώ, τροφόδοτος εν τώ μεταξύ άκατάστατα με κάθουνα αυτό το φούενο... Ο κίνδυνος πια ήταν, όχι στις σφαίρες και στα μυδραλλιοβόλα του στρατού, αλλά στο ένδοχομένο μαζί άνατινάξω απ' στιγμή σε στιγμή... Ήταν θαύμα, αληθινό θαύμα, πώς σώθηκαν... Κανένας από τους άνδρες δεν έπαυε τίποτε... Μόνο μία γυναίκα τραυματίστηκε... Λέχτηκε μία σφαίρα κα-τάστηλη!...

— Νά την! φώναξε η Άννιούσκα.

Και, με μία ύπεροχη κίνηση, ξεγύμνωσε το λεικό, το θείο στήθος της κι' έβαλε το δάχτυλό της σ' ένα σημάδι, το οποίο ο Γκουνσόφσκ, που έσταζε όλος από ιδρώτα, δεν τόλμησε να κυττάει.

— Έπειτ' από δεκαπέντε μέρες, εξακολούθησε ο πρίγκιπ, ο Βλασσώφ μπήκε σ' ένα πανδοχείο στο Λονκνέτς, που ήταν γεμάτο από στρατιώτες. Εκείνοι τον είδαν και, έπειδή η φυσιογνωμία του δεν τους άρεσε, τον έβρεξαν. Βρήκαν άπάνω του το περιστρώφο του και τα χαρτιά του. Έτσι κατάλαβαν πούος ήταν. Τον μετέφεραν στη Μόσχα, κι' εκεί ο Βλασσώφ καταδικάστηκε να τουφεκιωθεί. Η άδελφή του, μόλις έμαθε τη σύλληψή του, μολονότι πληγωμένη, πήγε και τον συνάντησε: «Δεν μπορώ, του είπε, να σ' αφήσω να πεθάνεις μόνος σου!» Καταδικάστηκε λοιπόν κι' αυτή εις θάνατον. Από της εκτελέσεως, τους είπαν να τους δέσουν τα μάτια, μά εκείνοι άνοήθηκαν, λέγοντας πως ήθελαν ν' αντικρύσουν το θάνατο κατά πρόσωπο. Η διαταγή ήταν να τουφεκίσουν πρώτα τους άλλους καταδικασμένους επαναστάτες, έπειτα το Βλασσώφ και τελευταία την άδελφή του. Τού κάκου ο Βλασσώφ ξήτησε να πεθάνει τελευταίος. Δεν του έκαναν αυτή τη χάρι. Όταν ήρθε η σειρά του, φίλησε την άδελφή του και πήγε προς το σταθμό.

— Πολύ διασκεδαστικό, πράγματι! απάντησε η Άννιούσκα, χλωμάζοντας.

Και στάθηκε άπέναντι στο εκτελεστικό άποστασμά, λέγοντας στους στρατιώτες: «Σε λίγο θα κάνετε το καθήκον σας σύμφωνα με τον όμο που δώσατε... Έκτελέστε το τιμω, όπως εκτέλεσα εγώ το δικό μου... Λοιπόν, διατάξτε: «Πύο!» Μία δυοβροντία άκούστηκε άμέσως, μά ο Βλασσώφ άκούεinus ύδους, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, σόος και ύγής... Κοιμά σφαίρα δεν τον είχε πείσει, γιατί οι στρατιώτες δεν είχαν ούσα άπάνω του. Τότε ο Βλασσώφ άναγκάστηκε να τους έξορκισή πάλι να κάνουν το καθήκον τους και να άπακούσουν στον άρχηγό τους... Έτσι τον πυροβόλησαν κι' έπεσε κάτω... Μά δεν είχε πεθάνει ακόμα... Κόττασε την άδελφή του με μάτια γεμάτα δόνη... Ο άρχηγός του άποστασμάτος, βλέποντας ότι ύδους ακόμα, και θέλοντας να την ενθαρρύνει, πλησίασε κι' έδωσε τέλος στα μαρτύρια του δυστυχισμένου, προσβάλλοντας τον με το περιστρώφο του στο αντί... Έπειτα ήρθε η σειρά της Άννιούσκα. Πήγε και στάθηκε μόνη της κοντά στο άποστασμά, τον οποίο της, τον φίλησε στα ματωμένα του χείλη, σημάδισε και είπε: «Είμαι έτοιμη!» Μά τη στιγμή που οι στρατιώτες τη σκόπευαν, έβρεξε ένας άσηματός, φέροντας τη χάρι του Τσάρου. Εκείνη ύδους δεν την ήθελε, ήθελε να πεθάνει κι' άναγκάστηκαν να την τραβήξουν διά της βίας από εκεί...

Ο πρίγκιπ Γκάλνιτς, μέσα στη γενική άγνοια και άσπλη, έτοιμα ζόταν να προσθήσει μερικά λόγια ως σχόλια στη θλιβή ιστορία του, μά η Άννιούσκα τον διέκοψε.

(Άκολουθεί)

Πολύ διασκεδαστικό, πράγματι! απάντησε η Άννιούσκα, χλωμάζοντας.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΙΛ ΝΤΕ ΡΑΙ

Ο τρομερός άρχων Κυανοπάγων. Τα θρησκευτικά γλάντια του. Υπό την σημαία της 'Ιωάννας ντ' 'Αρχ. Τ' άλλων στικτών του πειράματα πρὸς κατασκευήν χρυσοῦ. Πῶς ἐθανατώθηκαν υπερδυσχερῶς ἄδωκα παιδιά. Ἡ σύλληψις τοῦ Κυανοπάγου. Ἡ πολυκρετὴς δίκη του. Ἡ θανατικὴ του ἐκτέλεσις.

ΧΟΥΜΕ γράφει πολλές φορές ὡς τώρα γιὰ τὸ διαβόητο ἐγκληματὶ Ζιλ ντε Ραί, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστότερος μὲ τ' ὄνομα ὁ Κυανοπάγων. Σήμερα, θὰ σὰς παραθέσωμε μερικὰς ἀγνωστές λεπτομέρειες γιὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν καὶ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνθρωποκτόνου αὐτοῦ τέρατος, πού παρῆκεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, σάν μιὰ ἀπὸ τὴν ἐγκληματικότερες φημισογνωμὴς τῶν αἰώνων. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀποκλείεται νὰ βρεθοῦν πολλοὶ ἀναγνώσται μὰς πού δὲν θὰ θυμούνται καλὰ τὰ καθέκαστα τῆς αἰματοβαμμένης αὐτῆς ἱστορίας, δὲν θεωροῦμε ἄσκοπο νὰ σὰς ἀφηγηθῶμε μὲ λίγα λόγια τὴν ζωὴν τοῦ Ζιλ ντε Ραί ὡς τὴν ἐποχὴν πού συνελήφθη γιὰ τ' ἀμέτρητα ἐγκλημάτα του.

Ο Ζιλ ντε Ραί γεννήθηκε στὰ 1404 σ' ἓνα χωριὸ μεταξὺ τοῦ Ἀνζὲ καὶ τῆς Νάντης. Ἡ μοῖρὸς τὸν εἶχαν μοιράει μὲ ἄλλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Ἦταν ὠραίος, γενναῖος, ἔξυπνος, μορφωμένος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του. Καὶ αὐτὴ ἡ οικονομικὴ του ἀνέσις στάθηκε ἡ κατατροπὴ του. Γιατὶ ὁ Ζιλ ἔπρεπε ἀπὸ νέος σὲ τρολλὲς διασκέδασεις. Τὰ θρησκευτικὰ γλάντια του εἶχαν μείνει ἱστορικά, σὲ μιὰ ἐποχὴ μάλιστα πού διεκρινετο γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν ἡθόναν.

Μὰ τ' ἀλλεπάλληλα αὐτὰ γλάντια εἶχαν κλονίσαι οικονομικῶς τὸν Ζιλ ντε Ραί. Κι' εἴτι ἀποφάσισε, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν δανεισμάτων πού δὲν τὸν ἄφηναν ἥσυχον, νὰ ληΐῃ ἀπὸ τὸν τόκο του. Πῆγε λοιπὸν καὶ πολέμησε μαζί μὲ τὴν θυλικὴν Ἰωάννα ντ' Ἀρχ, κατὰ τῶν Ἀγγλων. Ἡ στενὴ αὐτῆς ἐπαρὴ του μὲ τὴν σεμνὴν παρθένη τῆς Ὁρλεάνης, εἶχε εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα γι' αὐτὸν. Ὅταν ὅμως ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, μετὰ τὸ ματωρικὸ θάνατο τῆς Ἰωάννας, ἔπρεπε καὶ πάλι στὰ ὄργανα, μὲ μεγαλειότητα δόμῃ.

Ἐνα πρωτὶ, ὁ Ζιλ ντε Ραί ἀντελήφθη διὰ μὲ τὸν κατήφορο πού πήρε θὰ βρισκότανε ὅστερ' ἀπὸ λίγο καὶ τὸν χωρὶς σκῆδον. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ βοηθῇ χρημάτων... Καὶ σὲ στιγμὴς ἀπελπισίας, ἀποφάσισε νὰ καταγίνῃ κι' αὐτὸς μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου, πού θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἔχῃ ὅσο χρυσάρι τοῦ χρειάζοτανε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὴν πὺλ τρελλῆς ἐπιθυμίας του. Ὅποιος καταγινότανε τότε μὲ τὴν μαγείαν κινδύνει νὰ καὶ ζωντανός. Μὰ ὁ Ζιλ ἦταν βέβαιος διὰ κανεὶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ πειράξῃ ἓνα πανίσχυρο ἄρχοντα σάν κι' αὐτὸν...

Κι' ἐξασκολοῦντοσε τὰ πειράματά του στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου του.

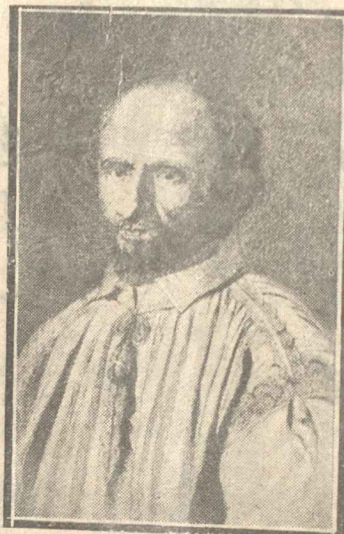
Μὰ μέρα ὅμως οἱ δύο πιστοὶ ἡγήρεται του, ὁ Ποντὸν καὶ ὁ Ἐρριέ, θέλοντας νὰ δικαιολογηθοῦν γιὰ τὴν ἀποτυχία ἐνὸς πειράματος, τοῦ εἶπαν διὰ τότε μονάχα θὰ κατώρθωναν νὰ φτιάξουν χρυσάρι, ὅταν θὰ χρησιμοποιήσανε στὰ πειράματά τους καὶ αἷμα παιδιῶν, πού θὰ τὸ ἀνακάλωναν μὲ διάφορες χημικὰς οὐσίες!...

Ἡ ἰδέα αὐτὴ καρφώθηκε βαθειὰ στὸ μυαλὸ τοῦ Ζιλ. Ὡς τότε θυσιάζε στὸ Σατανὰ μονάχα τρυφόνια, περιστέρια καὶ ἀσπρὸν πετεινὸς. Ἀφοῦ ὅμως ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ καὶ μικρὰ παιδιά, θὰ τὸ ἔκανε κι' αὐτό. Προκειμένου νὰ μᾶθῃ τὸ μυστικὸ νὰ κατασκευάζῃ χρυσάρι, καμμιὰ θυσιά δὲν ἦταν μεγάλη.

Ἐτοίμην ἡ παραφροσύνῃ του ἔφτασε πειὰ στὰ ἄκρα. Ἐνας τυχοδιώκτης, ὁ Ἐρριέ, ὁ Ποντὸν κι' ἡ μάγισσα λὰ Μερφά ἀρχισαν νὰ τοῦ προμηθεύουν μικρὰ παιδιά, τὰ ὅποια ὁ ντε Ραί θυσιάζε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Τίμοι δολοφονοῦ ἔχουν γραφῇ γιὰ τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα ὑπέβαλε ὁ Ζιλ ντε Ραί τὰ θύματά του, πρὶν τ' ἀποτελεσθῇ. Πολλὰ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια αὐτὰ εἶνε τόσο δειλὰ καὶ ἀκατανόηστα, ὥστε καὶ ἡ ἀνάγνωσις τοὺς μονάχα φέρνει τρόμο καὶ ἀηδία!

Πάνω ἀπὸ διακόσια παιδιά καὶ νέου, ἡλικίας ἀπὸ πέντε ὡς δεκαοχτὸ ἐτῶν, ἐξανακρίστηκαν ἐν τῇ περιοχῇ ὅπου ἔμενε ὁ Ζιλ ντε Ραί. Ὅλη ἡ περιφέρεια ἦταν τρομοκρατημένη. Στὸ μεταξύ, πολλοὶ ἀρχισαν νὰ ἱσοπεύωνται τὸν Ζιλ, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ διατιπώσῃ μιὰ σαφὴ κατηγορία κατὰ τοῦ πανίσχυρου πυροδοπιστοῦ. Κι' αὐτὲς ἀκόμῃ ἡ μαυροφρομένης μανιάνες τῶν ἐξανακρίσθαιτων παιδιῶν, κρατοῦσαν σφιχτάλειστο τὸ στόμα τους. Ὁ Ζιλ διέθετε τεράστια δύναμι καὶ θὰ μπορούσε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ ἐναντίον ἐκείνων πού θὰ δοκίμαζαν νὰ τὸν βιάζονταν.

Ὡστόσο, ὁ δοῦξ τῆς Βοετάνης, ὁ ὁποῖος εἶχε θετικὰς πληροφορίες, διὰ ὁ Ζιλ καταγίνετο μὲ τὴν μαγείαν. — Ἐγκλημα ἀσυγχώρητο γιὰ

Ο Ζιλ ντε Ραί
(Παλαιὰ ελαιογραφία)

τὴν ἐποχὴν ἐκείνην — ἀποφάσισε νὰ ἐξακριβώσῃ μόνος του τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πῆγε, ἐπὶ κεφαλῇ ἐνὸς λόφου τοξοῦν, νὰ κινή ἐξεναντίον πύργου τοῦ Ζιλ ντε Ραί.

Ὁ ἐγκληματίας πυροδοπιστὴς, μόλις εἶδε τὸν δοῦκα, ἔχων θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν του, θὰ μπορούσε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἔναντι πύργου του, νὰ τρομοκρατήσῃ τὸ δοῦκα τῆς Βοετάνης. Δὲν ὅμως τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Καὶ ὅταν ὁ δοῦξ, ὅστερ' ἀπὸ μιὰ σφοδρὴ ἐπιθεώρησι στὸν πύργον, κατάλαβε διὰ ὁ Ζιλ καταγινότανε πρὸς μὲ τὴν μαγείαν, διὰ αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τῶν διακρίσεων τῶν παρὰ διὰ καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐκείνος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τοῦ φέρῃ τὴν παραμικρὴν ἀντίστασιν. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ἡμέρας, ὁ γενναῖος καὶ περιήρμος Ζιλ κατήντησε σὺν τὸν ἡμέτερον πύργον.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄρχων κλείσθηκε ἐν τῇ κῆς τῆς Νάντης, ὅλες ἡ γλῶσσες λυθίρανε. Κανεὶς πειὰ δὲν φρόνιζε τὸν πρὶν πανίσχυρον Ζιλ! Ὅλοι μπορούσαν νὰ μιλήσουν, νὰ πῶν νερὰ ἐκείνου πού ὁ τρόμος δὲν τοὺς ἄφηνε ἄλλοτε οὔτε νὰ τὴν ῥισκῶν!...

Μόλις ἐξηκριβώθη, διὰ ὁ Ζιλ ντε Ραί καταγινότανε μὲ τὴν κρυφὴν ἐπιστήμην, ὁ ἐπισκοπὸς τῆς Νάντης τὸν ἀφώρεισε ἐκείνῃ θὰ σὲ συμφορὰ μὲ τὸ διάβολον! Καί, πρῶτα παρῆκεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος αὐτὸς συγκλόνισε βαθειὰ τὸ Ζιλ ντε Ραί. Ὁ ἀνάγκητος αὐτὸς καὶ ὁ ἀνθρώπος πού ἔσφαξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια διακόσια περίπου παιδιά, ἦταν κατὰ βάθος θεοσεβὴς, φανατικὸς ἡθελῶντος πτοῦ!

Καὶ ὅταν, στίς 18 Σεπτεμβρίου 1440, παρουσιάστηκε πρὸς τὸν δικαστήριον γιὰ νὰ κριθῇ γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλημάτα του, τὰ πρῶτα τὸν λόγια ἦσαν:

—Μετανῶ γιὰ τὰ κημιάτα μου! Μπορεῖτε νὰ μὲ τιμωρήσετε ὅσο αὐστηρὰ θέλετε! Σὰς παρακαλῶ μὲς ν' ἀνακαλέσετε τὸν ἀφορισμὸν διὰ μὴ πορθεῖν τὴν μεγάλην αὐτὴν τιμωρίαν!

Μὰ οἱ δικασταὶ δὲν ἔλαβαν ἰσ' ὅροι τὸν τῆς παρακλήσεως του. Καὶ στίς 23 Σεπτεμβρίου, ὁ ἀρχιεπίσκοπος διαδύσθηκε σ' ὅλες τὴς ἐκκλησίας. Τὴν ἐπομένη ὁ Ζιλ ντε Ραί ἐνεφανίσθη καὶ πάλι στὸ δικαστήριον, γυμνωμένος ὡς κατὰ δέκα τοις ἑκατὸν χρόνια. Ρομφαία καὶ το καὶ ὑπερσχεδὴ κλαίοντες νὰ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθειαν μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπ' τὸν ἀφορισμὸν. Καὶ ἦταν συγκινητικὸ, ἀλήθεια, τὸ θέαμα πού ἔπαιξε τὸ πτόση αὐτοῦ, πού ἔδειχνε ξαρκικά τόσο βαθὺν ὁσεντικὸν αὐθιμίαν! Ὁ ἀνθρώπος πού ποδοπάτησε ἡμεῖς τοὺς νόμους, τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀποκαλύπτετο στὸ βάθος καλὸς καὶ θεοφοροῦμενος χριστιανός!

Ἐτοίμην ὁ Ζιλ ντε Ραί ἐξομολογήθηκε ὅλα τὰ ἐγκλημάτα του. Ἡ ὁμολογίαν πού ἔκανε ἦσαν τόσο φανερά, ὥστε οἱ ἀντιρρησιαστικὲς, ὥστε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διέταξε νὰ σκεπασθῇ μ' ἓνα παντὶ τὸν ἀποκαλυπτόμενον, ὁ ὁποῖος βρισκότανε πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ. Ὁ γλῆκὸς Ἰησοῦς δὲν ἔφατε ν' ἀνταρτήσῃ ἐναντὶ τὸν δόδορο!...

Τὸ ἀκατόμητον παρακολούθησε τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου τρέμοντας ἀπὸ ἀηδία, ἀπὸ τρόμο, ἀπὸ συγκίνησιν, ἀπὸ πόνον καὶ ἀπὸ ἔλπος! Ὅταν ὁ Ζιλ ντε Ραί ἄρχισε νὰ ἐξιστοῦν πῶς θανάτωνε ἐν νεότητι παιδιά γιὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ζεστὸ αἷμα αὐτῶν στὰ πειράματά του, πολλὲς γυναῖκες λιποθύμησαν ἀπὸ τὸ φόβο!

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δραματικῆς αὐτῆς ἀπολογίας ἦταν ν' ἀλλοθῇ ὁ κόσμος ἀσθένειαν ἀπέναντι τοῦ κατηγορουμένου. Ἐνῶ ὁ Ζιλ ἦταν ὡς τότε μοιητὸς σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἔγινε ξαρκικά ἄξιος ἀσθενῶν συμπαθόντων. Ἡ εὐκρινὴς μετάνοιά του εἶχε συγκλόνισι ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ ἀπόφασι ὅμως τοῦ δικαστηρίου, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ εἴναι καταδικαστικὴ. Ὅταν ὁ Ζιλ τὴν ἀκούσε, σηκώθηκε, στάθηκε πρὸς τὸν πρόεδρον, καὶ εἶπε:

—Ἐγώ, ὁ ἀξιοκατάχρητος ἀμαρτωλός, εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ἐπειδὴ μὲ τιμωρεῖ κατὰ τὰ ἔργα μου. Ἡ μόνῃ χάρις πού θὰ ἔζησιν τὸν πόνο αὐτὸς εἶνε νὰ μὲ θανατώσετε μαζί μὲ τοὺς διὸ ὑπερήφανους καὶ στυγνούς μου, τὸν Ἐρριέ καὶ τὸν Ποντὸν, γιὰ νὰ παραδειγματισθῶν κι' αὐτοί. Πρέπει νὰ μὲ δύνῃ νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ πάρεξι θέλα τιμωρία σ' αὐτὸν τὸν κόσμον.

—Ὁ αἶς γίνῃ ἡ χάρις αὐτῇ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Καί, ἀκόμῃ, λόγω τῆς μεγάλης σὺς κοινωνικῆς θέσεως, κατὰ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν δὲν θὰ οἰζοῖμε ἐν τῇ πυρὰ τὸ πῶμα σου.

Ὁ Ζιλ ντε Ραί ὑπέβαλε τότε καὶ μιὰ ἄλλη παρακλήσιν. Πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη λιτανεία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΝΑΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ. ΕΝΑΣ ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ. ΜΙΑ ΝΕΑ ΩΜΟΡΦΗ ΚΟΡΗ. (Σ' ἓνα ἐξοχικὸ μονοπάτι. Μία ὁμορφὴ κόρη περπατεῖ μόνῃ. Σὲ λίγο ἔρχονται ἕνας πλούσιος ἄρχοντας κι' ἕνας φτωχὸς ποιητής, οἱ ὁποῖοι σταματοῦν τὴν ὁμορφὴν κόρη).

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἐλα μαζί μου, ὁμορφὴ κόρη. Ἐλα... Θὰ σὲ γλίσσω μὲ φορέματα πολὺτιμα, θὰ σὲ στολίσω μὲ διαμάντια ἀστράφτερὰ!... Ἐλα μαζί μου...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἐλα μαζί μου, πεντάμορφη παρθένα... Θὰ σοφίσω τριαντάφυλλα στὸ πέταμά σου!... Θὰ στολίσω μὲ ἀνθισμένους μωρτίες τὰ ξανθὰ σου μαλλιά!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἐλα μαζί μου, ἔλα, χαριτωμένη κοπέλλα... Θὰ σὲ πῶ στὸ μαγαζίνι μου παλάτι, πού εἶνε χτισμένον ἐν τῇ ἄκρῃ ἐνὸς σκοτεινοῦ ποταμοῦ. Μέσα στὸ παλάτι αὐτό, θὰ εἶσαι εὐτυχημένη, σάν βασίλισσα. Ἀμέτρητοι σκλάβοι καὶ σκλάβες θὰ εἶνε στίς διατάγες σου. Θὰ σὲ λοῦνουν μὲ ἀρώματα, μὲ ξανθὴν ἑλάνθην, τὸ πρωὶ καὶ τὸ βρὺ ἀποκομίσουν τὸ βρόδον μὲ μουσικὰς καὶ μὲ τραγούδια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἐγώ, ὁ χρονοκίχλη παρθένα, θὰ σ' ἡδηγήσω, ἐν ἔρθεις μαζί μου, σὲ μιὰ φτωχὴν σοφίαν. Ἀλλ' ἀπὸ καὶ πάνω ὅλος ὁ κόσμος θὰ εἶνε δικός μας καὶ θὰ ζοῦμε σιμά, πολὺ σιμά σ' ἄστέρια!...

Η ΚΟΡΗ. — Ἀλλοῖμονο!... Δὲν ἔξω... Δὲν ἔξω ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο νὰ διαλέξω... Τὸν ἄρχοντα μὲ τὰ διαμάντια, ἢ τὸν ποιητὴ μὲ τ' ἀστέρια!

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Τὰ διαμάντια θὰ τᾶχης δικὰ σου, στὰ χέρια σου. Τ' ἀστέρια θὰ τὰ βλέπης μόνο ἀπὸ μακριά.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Τὰ διαμάντια χάνονται πολλὲς φορές, τ' ἀστέρια μὲνον.

Η ΚΟΡΗ. — Θεέ μου, δὲν ἔξω, δὲν ἔξω τί νὰ διαλέξω!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Γιὰ σὺλλογισόν, ὦραία κόρη... Θὰ σοὺ στολίσω τ' ὁμορφὸν σου κεφάλι μὲ μιὰ κορῶνα πού θὰ λάμπῃ ὅλη, ἀπὸ τὰ πολὺτιμα πετράδια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Πόσο ὠραϊότερα θὰ ηγηαῖ σου στὰ χροῖά σου μαλλιά τὰ δροσὰτα λουλούδια τῆς ἀνέμης!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἄν ἔρθεις μαζί μου, ὁ κόσμος θὰ γίνῃ πλὴν πλούσια. Θὰ εἶνε δικὰ σου διὰ σου τὰ παλάτια, κι' ὅλοι μου οἱ θνητοί.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἄν ἔρθεις μ' ἐμένα, γλυκεῖα χρονοκίχλη, θὰ εἶνε δικός σου ὅλος ὁ κόσμος. Δὲν θὰ σοὺ ἀνέχουν ὁρισμένα καὶ μετρημένα πλούτη. Ὁ ποιητὴς εἶνε βασιλεὺς τῆς φύσεως κι' ὅλος ὁ κόσμος εἶνε δικός του. Κι' ἡ γυναῖκα πού ἀγαπᾷται καὶ τραγουδᾷ ὁ ποιητὴς, εἶνε κι' αὐτὴ βασίλισσα τοῦ Σημαντος. Ναί... Τὸ Σημαντὸν εἶνε τὸ βῆμα, ἀπὸ πού στὸ ὁποῖο ἰσχυροῖται ὁ ποιητὴς τὴν γυναῖκα πού ἀγαπᾷται!...

Η ΚΟΡΗ. — Εἶνε σάν τραγούδι καὶ σάν μουσική, τὰ λόγια σου ποιητῇ.

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Εἶνε μόνο λόγια. Ποτὲ δὲν θὰ πραγματοποιήσῃ ὅσα σου τάξω. Ποτὲ δὲν θὰ μπορῶ νὰ φτάσῃ τ' ἀστέρια καὶ νὰ σοὺ κλέψῃ μιὰ κορῶνα ἀπ' αὐτὰ. Ἐνῶ ἐγώ, θὰ ἔχω πραγματικὰ καὶ μπορῶ νὰ σοὺ τὰ προσφέρω ὅποια ὅσα θέλεις τὰ πλούτη μου καὶ τὰ διαμάντια μου.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Τὰ λόγια μου, δὲν εἶνε λόγια ἀπλὰ. Εἶνε θαυματουργὰ, μάγια, τραγούδια, πού αὐτοὶ καὶ τὸν δὴν ἡμερῶν του.

Ἡ λιτανεία αὐτὴ ἔγινε πράγματι μὲ μεγάλη κοσμοσυρροή καὶ θαυμαστικὴν κατανύξιν, γύρω ἀπὸ τὸ βῆμα πού ὁποῖο εἶχαν μεταφέρει τοὺς τρεῖς μελλοθάνατους. Οἱ κατὰδικτοι ἀρχισαν νὰ λένε διαφόρους ὑμῶνους, στοὺς ὁποῖους ἀπαντοῦσαν οἱ παριστάμενοι — συμπεριλαμβανομένων καὶ τοῦ ὁμίου.

Κατὰ τὸν ὁ Ζιλ ντε Ραί, ἀφοῦ ἐξεφώνησε ἓνα σύντομον λόγον, προτρέποντας τοὺς συγκεντρωμένους νὰ εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸν καὶ τὸν πόδο τοῦ Θεοῦ, πέρασε μόνος πρὸς τὸν πῶμα, στὸ ὁποῖο εἶχε ἀνέβει.

Ὅταν παρῆκεν τὴν τελευταίαν τὸν πνοήν, ἔξεναντιμένους γυναῖκες, συνοδευόμενες ἀπὸ ἔξ. Καρμὴν λίπας μοναχούς, πού κρατοῦσαν ἓνα φέρετρο, ἐξορμήσαν τὸ πῶμα του καὶ τὸ μετέφεραν στὸ κοιμητήριον μὲς μόνῃ.

Ὅσο γιὰ τοὺς δύο ὑπερήφανους καὶ στυγνούς του, μετὰ τὸν ἀποκαταναλισμὸν τοῦ, τοὺς ἔρριξαν ἐν τῇ πυρᾷ καὶ τοὺς ἄρσαν ἐκεῖ νὰ καοῖν διόλκηνται. Ὑστερὰ ἤρσαν τὴν στάχτην τους καὶ τὴν σκόρπισαν ἐν τῇ ἐκτελέσει...

κατεβάζουν τ' ἄστρα ἀπὸ ψηλά, καὶ κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ λουλούδια, ἀκόμα καὶ πάνω στὰ χιόνια.

Η ΚΟΡΗ. — Τὶ ὦραία, τὶ ὦραία τὸ εἶπε, ὁ ποιητῇ!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Πρόσεξε μὴν σὲ μαγεῖν, γλυκεῖα κόρη, τῆς ποιήσεως ἡ γοητεία. Εἶνε ἐπικίνδυνον, πιστέψ' με. Εἶνε ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν ἀθώαν σάν ἐσέ-να ψυχὴν. Μπορεῖ νὰ σὲ ξεγελάσῃ καὶ νὰ σὲ παρασύρῃ γιὰ μιὰ στιγμὴν. Μὰ ὅστερα θὰ ἴδῃς πῶς τὰ λόγια ἐνός ποιητοῦ, δὲν εἶνε παρὰ λόγια, λόγια κοίφρια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἡ ποιήσις φτάνει ὡς τὰ οὐράνια καὶ μαγεύει τοὺς θεοὺς. Εἶνε ἡ πύξ γλυκεῖα μουσική. Ἐλα μαζί μου, κόρη, καὶ δὲν θὰ μετανιώσῃς.

Η ΚΟΡΗ. — Τὶ ὦραία, τὶ ὦραία πού μιλάς!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Δὲν ἔξω τί νὰ σοὺ πῶ γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ποιητοῦ, ὁμορφὴ κόρη. Τὸ καλύτερον πού ἔχω νὰ κάνω, εἶνε νὰ ἀντιτάξω στὰ πλανερὰ του λόγια τὸν ἥχο τῶν φρονιμῶν καὶ τῶν διανοητικῶν μου. (Βγάζει ἀπὸ τὴν ζώνην του ἓνα σάκο γεμίστο χρυσάρι καὶ διαμάντια καὶ τὸν ἀδειάζει στὰ πόδια τῆς κόρης). Ὅλα αὐτὰ εἶνε δικὰ σου, κι' ἄλλα ἀκόμῃ, κι' ἄλλα πολλά, πανόρητα κόρη.

Η ΚΟΡΗ. — Τὶ ὦραία πετράδια!...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Μὲ πῶ λαμπρὰ διαμάντια διαλεχτά, θὰ σὲ στολίσω ἐγὼ ξανθὴ παρθένα!...

(Δείχνοντας περιφρονητικὰ τὰ διαμάντια τοῦ ἀρχοντος).

Μπροστὰ τοὺς τίποτα δὲν εἶνε αὐτὰ!...

Ἐλα μ' ἐμένα, κόρη, ἔλα μ' ἐμένα!...

Ἀθάνατη ἡ ὁμορφιά σου ἡ ἀγνή θὰ ζῇ μέσ' τὰ δικὰ μου τὰ τραγούδια, φῶς μου.

Μὲ τὰ τραγούδια μου κι' ἐνὸς μαζί!

Θὰ ζῇς αἰώνια στίς καρδιές τοῦ κόσμου!...

(Σκύβει γιὰ νὰ τὰ πάρῃ).

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἐλα νὰ φύγωμε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, κόρη μου.

Ὁ ποιητῇ ξελογιάζουν τὴν ἀθώαν καρδίαν μὲ τὰ πλάνα τους λόγια. Μὴν τὸν ἀκούς. (Παίρνει ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν κόρη καὶ προχωρεῖ μερικὰ βήματα).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ὅλα τὰ πλούτη κι' ἂν χαρὴς (τῆς γῆς,

τοῦ τραγουδιοῦ ἡ μαγεία θὰ σοὺ λείπῃ. Καὶ τοῦ φτωχοῦ ποιητῇ θὰ νοσταλγῇς τὰ λόγια, ἀναπονεύοντας μὲ λυγρὴν τὴν κόρη ξαναγυρνᾷ σιμά στὸν ποιητῇ).

Η ΚΟΡΗ. — Τραγουδοῦσε πάλι, ποιητῇ. Εἶνε μαγικὸ πιστὸ γιὰ μένα τὰ λόγια σου!...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Μέσ' στὸ παλάτι τοῦ ἀρχον- (τα, ξανθὴ,

θάσαι μιὰ σκιά χρυσοστολισμένη, μὰ στὴν φτωχὴν σοφίαν μου θ' ἀνθῇ ἡ νεότης σου φαιδρὴ, καὶ λυτρωμένη. Βαρεῖται εἶνε τὰ χρυσάφια δεσφά.

Καὶ δὲν θὰ τὰ φορᾷς μὲ περηφάνεια πᾶντα, λαοὶ ὅμως θάνα τὰ χλωμά, τ' ἀνθήναι πού θὰ σοὺ φράξω στεφάνια.

Η ΚΟΡΗ. — Τὶ ὦραία!... Τὶ ὦραία!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ

Ο ΝΑΝΟΣ ΚΙ' Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Ένας νεόπλουτος προμηθευτής στην 'Αρχαία Αίγυπτο. 'Η έλαττωματική κατασκευή του. 'Η δύναμή του κι' η έπιρρα του. Ευνουσύμενος του Φαραώ! Τό ενδιαφέρον του γιά ν' αποκτήση τάφο άριστοκρατικό... 'Η όμορφη πριγκίπισσα Σεντίτες. Τό σκληρό της δίλημμα. 'Ο γάμος του νάνου και της πριγκίπισσας. Σκηνές άπ' τό γαμήλιο ταξίδι τους. 'Η αεληνή του μέλιτος του νάνου!... κτλ.

νο σ' ένα Ιπποδρόμιο, να κάνει να ξεκαρδίζονται οι θεατές άπ' τά γέλια, με την κομικρή εμφάνισή του: Είπ' ένας νάνος!...

Τί γύρευε αυτός ό τερατόμορφος πυγμαίος, με τό χοντρό κεφάλι, στό πλάι ατής της ώρας και νέας πριγκίπισσας; 'Απλόστατα: 'Εδω και πέντε χιλιάδες χρόνια, συνέβαινε ό,τι ακριβώς συμβαίνει και σήμερα: Νεαρές γυναίκες άριστοκρατίδες, αλλά ξεπεσμένες οικονομικά, παντρεύονταν γιά λόγους συμφέροντος άντρες κατώτερους των κοινωνικών, αλλά πολύ πλουσιότες...

'Ο τερατόδης λοιπόν σύζυγος του αιγυπτιακού εκείνου τάφου, δεν μäs άφνει άκριβόλογες δυνάμεις από τό άνωτό του και την ιδιαίτερή του ιστορία. Στά ιερογλυφικά του τάφου του, φρόντισε ό ίδιος να διαφωτίσει, όσο καλύτερα μπορούσε, τους μεταγενεότερους σχετικάς. Κι' άπ' τις ιερογλυφικές αυτές επιγραφές φαίνεται να ήταν έξαιρετικά υπερέφανος, γιατί μπορούσε και καμάρωνε αυτός, ό τόσο μικροσκοπικός, στο πλεονό της όμορφης και νεαρής σύζυγού του...

Τ' όνομα του νάνου είνε Σενάμπ. 'Ο ίδιος φροντίζει, στα ιερογλυφικά του, να μäs προσειδοποιήσει ό,τι ήταν μικρός τό δάσος, αλλά μαχητής! 'Όσο άνάστημα τοίλειπε, όμως, τόσο μυαλό είχε... Τί σημασία μπορεί να έχει, τόχα, τό ό,τι γεννήθηκε νάνος; 'Αμα τό καταφέρει κανένας κι' άνεβή μερικά κοινωνικά σκαλοπάτια, και νάνος, άκόμα αν είνε, στέκεται πάντα πιο ψηλά από πολλούς άλλους... Κι' ό Σενάμπ αυτό άκριβώς είχε κατορθώσει!

Ζούσε στην εποχή του μεγάλου Φαραώ Χέοπος, που έχτισε τη περίφημη πυραμίδα. 'Η Αίγυπτος, τότε στις άρχές του μεγαλείου της, κι' οι νάνοι έχαιραν όμοια ιδιαίτερα ύποληψη, ως, επειδή διατελούσαν υπό την προστασία των παντοδύναμων θεών Μπές και Φθά, που ήταν κι' έκεινοι σφύρα τέρατα...

'Εξυπνος κι' επιτήδειος άνθρωπος, ό Σενάμπ, τά είχε καταφέρει, όχι μόνο να έπισην την εύνοια του κρατικού Φαραώ, αλλά και ν' άποβή, γιά τό μονάχη και γιά την αλλη του — κι' έπομένως γιά διάδοχό της Αίγυπτο — σχεδόν άπαραίτητος! Δέχως τον Σενάμπ, δεν γινότανε καμιά δουλειά... Κι' αυτό τό ήξεραν, ιδίως, οι πλούσιοι έμποροι της μακερικής εκείνης εποχής. 'Ετσι ό νάνος, με τό μικρό, τό παιδικό σχεδόν χεράκι του, τσίπωνε έκατομμύρια από μεματίες και προμήθειες...

Εκείνο τον καιρό, δεν ίσχυαν ακόμα νομίσματα, και τό εμπόριο γινόταν με ανταλλαγές ειδών. Έγνοείται ό,τι αυτό, γιά τον Σενάμπ, δεν είχε καμιά σημασία. Οι έμποροι κι' οι διάφοροι προμηθευτές της αλλής, τον πλήρωναν σε είδος — κι' έτσι τό σπίτι του Σενάμπ, μέσα σε λίγον καιρό, είχε μεταβληθ' σε ένα είδος πλουσιωτάτου καταστήματος, που δεν τοίλειπε άπολύτως τίποτε...

'Ο Χέοφ τον είχε διορίσει ααχηγό των άρουμάτων, και του είχε ανάθεσει όλη την έπιμελεια του έφοδισμού του βασιλικού του όικου. 'Η αλλη του Χέοπος ήταν ένας δόκιμος μικρός κάμοις, κι' ό Σενάμπ κέρδιζε περισσότερο παρά αν ήταν προμηθευτής έκαστο σιγα χρόνων μεγάλων ξενοδοχείων! Κοιμητής, κοινός, μισθός, δεν έμπαινε μέσ' στο σπίτι, αν δεν περνούσε πρώτα απ' αυτόν, κι' αν δεν τέχαινε της έγχοισώς του. Κι' αυτά, ίσα-ίσα, ήταν άπ' τά πιο χερσόφρα επαγγέλματα, γιατί τό κεφάλι του Φαραώ έδωρεται έρω — ό μινύαζης στην Αίγυπτο λατρεύονταν όπως οι θεοί — κι' οι κομωτές του, αναγκαστικά, έθεοοφούντο κοιμητές ενός θεού! 'Ετρεπε

Αίγυπτία Βασιλόπισ

να είνε περίφημοι στην τέχνη τους, γιά να μπορούσαν να γράσουν εκεί, 'Αλλ' άπαραίτητος, έπρεπε να είνε και κάτι άλλο άκόμα: 'Επρεπε να έχουν και την εύνοια του Σενάμπ...

Την εποχή εκείνη, τ' άρόματα και τά ψιμάρια οι Αιγύπτιοι προμηθεύονταν απ' τη μακερική χώρα της Πούντ, που έφτανε στ' ακρότατα σημεία της νοτιωτάτης μεθορίου της Αιγύπτου. 'Η βασίλισσα της Πούντ, εκείνο τον καιρό, όπως φαίνεται από διάφορες επιθυμίες παραστάσεις, ήταν κι' εκείνη νάνος — κι' έτσι ό Σενάμπ μπορούσε πιο καλά να... συνεννοείται μαζί της!

Τέλος πάντων, ό πυγμαίος της αλλής του Χέοπος, ήξερε τόσο καλά να κάνει τις δουλιές του, ώστε, μέσα σε λίγα χρόνια, έγινε πλούσιος. Κι' όσο μεγάλωναν τά πλούτη του, τόσο μεγάλωνε κι' η δύναμή του κι' η έπιρρα του. Κι' όσο μεγάλωνε η δύναμή του, τόσο μεγάλωναν κι' η φιλοδοξίες του... Καί μοναχά ό ίδιος δεν τά κατάφερε να... μεγαλώσει, ούτε μισό δάχτυλο απ' ό,τι ήταν έξ αρχής! 'Αλλ' αυτό δεν τον έμπόδιζε να κιντάνε τους άλλους από ψηλά, και πολύ ψηλά...

'Όταν πλούτισε ό Σενάμπ — όπως ήταν φυσικό — σκέφτηκε να παντρευθ'... Ποιά γυναίκα όμως να πάρη; 'Ηταν άρετα πλούσιος, κι' θά μπορούσε ν' άγοράσει με τά χρήματά του όποιον σκλάβο θέλ' όρεσε. 'Αλλ' αυτός ήθελε τώρα γυναίκα από σόι — και τότε, εκείνο ό ίδιος ήταν από ταπεινή καταγωγή, και μόνο μ' ένα γάμο άριστοκρατικό, μπορούσε να έχει μετά θάνατον έναν τάφο μεγαλοπρεπή πλούσιου, γιά τό σεβάσιμό του υποκειμενό! Ξέρονε δέ ό,τι η κενία και μεγάλη άπασχόληση των Αιγυπτίων, ήταν η κατασκευή του τάφου του: Φρόντιζαν πάντα να χτίζουν έναν τάφο μεγαλοπρεπή, με την ίδια λαχτάρα που ένας άνδρας της εποχής μας άντιστοιχεί να γράψουν την έξοχική του βίβλα ή τό μέγαρό του...

'Αν ό Σενάμπ έκανε την άπρονοία να πάρη μια γυναίκα όσημ κι' όχι άριστοκρατικής ή και βασιλικής οικογενείας, η μοίρα του θάμινε σ' ένα τάφο κοινό και άφανό...

'Ο πυγμαίος όμως αυτός της αλλής του Χέοπος, ό παντοδύναμος νεόπλουτος της εποχής του, είχε νει ματαιόδοξος και δεν ένοούσε να πελάσει προς τό μικροσκοπικό του λείψανο να τύχη όλων των τιμών των όποιων τυχαίνουν οι είνετες. Λόγω αυτής έξαιρετικής του άξιοτητας στην αλλη, είχε και έλευθερία να μπαίνει παντού, ακόμα και στα βασιλικά οίγματα των γυναικών της βασιλικής οικογενείας. Έχχε λοιπόν κάθε άνεσι κι' ευκαιρία να βλέπει τις διάφορες γυναίκες, που καταγόγονταν απ' τό μεγάλο σόι, κι' έτρεχε στις φλέβες του αίμα βασιλικό, και να διαλέξη μία με την ήσυχια του. 'Αλλά η πενθή φαίνεται να ήταν έξαιρετικά έξυπνη, και λαβε πως η μοιραία του δεν μπορούσε ναχη πέρα από μονάχα μεταξ' ανθρώπων που δεν είχαν κατ' πολλή περιουσία...

Και μεταξ' των συγγενών του Χέοπος ίσχυον βέβαια, και κάμποι όχι και τόσο πλούσιοι. Φαίνεται λοιπόν κι' έμεινε ό,τι σ'ός Θήβας — την περίφημη πόλη της Αιγύπτου, μιά απ' τις μεγαλοπρεπέστερες της ιστορίας — ίσχυε κάποια οικογένεια, συγγενή ούσα με τον Φαραώ, και σχετικάς άνάστατοι...

Μέλος αυτής της οικογενείας ήταν κι' η όμορφη πριγκίπισσα Σεντίτες.

'Ο Σενάμπ, λοιπόν, χωρίς να γάνη τον καιρό του, έστειλε να ζήτησε σε γάμο. Μπορούσε, βέβαια, να φαντασθείτε την άποψη της ώρας πριγκίπισσας, όταν εδρε τον έπίδοξο γαμβρό και τό σπιθαμιαίο του άνάστη! Δεν ύπόχει άκριβόλογα πως άόχνη γυναίκα πολλά, και θα πάλεψε πολύ με τη συνεδρία της, αφού να περην την άπόφασή της... 'Αλλά τά συμφέροντα είνε άποφασιστικά: από τάς, προκειμένου περί ενός συνοικισμού που τό σπιθαμιαίο του δυναστικού ή άλλου, έλήφθησαν ποτέ απ' όλην τά δόξα της πριγκίπισσας;...

Οι γονείς της πρέπει να την πείσαν πολύ: Θά της είχαν πείσει θυσία αυτή ήταν άπαραίτητη, προκειμένου να έξασφάλιση έτσι τον τό δικό της μέλλον, όσο και την εύτυχία της οικογενείας της! 'Η βέβαια όμορφη και νέα, άλλ' έπρεπε να τό σκερτή καλά, γιατί τα χρόνια περνούν, η όμορφά και τά νεύατα φεγγούν και τίποτε καριές δεν παρουσιάζονται κάθε μέρα...

Μπορεί όμως κι' η ίδια, χωρίς την πίεση των συγγενών της, να σκέφθηκε λιγάκι θετικότερα. 'Εχουμε άρετα παραδείγματα των έόσων και ώραιων γυναικών, που από καθαρό ύποληψη και γυναικεία ματαιοδοξία προτιμούν να κάνουν μία θυσία. Κι' ες άνάστη

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

ΑΟΙ οι ρεπόρτερ των άμερικανικών εφημερίδων και των κινηματογραφικών περιοδικών βρίσκονταν αυτές τις ήμέρες εις κίνησι και διασχίζουν απ' άκρον εις άκρον τις 'Ηνωμένες Πολιτείες και τό Μεξικό, ξεφυλλίζοντας τά ληξιαρχικά βιβλία κάθε κοινότητας, γιά ν' ανακαλύψουν πουθενά γοαμμένο τό όνομα του Σαρλό και της Πολέττ Γκοντάρντ, οι όποιοι θεωρείται ό,τι τώρα τελευταία παντρεύτηκαν εν κρυπτώ και άταραστά. 'Εν τώ μεταξύ ό Σαρλό κάνει τον γύρο του κόσμου με τό κατερό του και διαφεύγει όλες τις ήμέρες περί του τρίτου γάμου του. Μολαταύτα η κακώς γλώσσες έπιμένουν ό,τι στο κατερό βρίσκεται και η Σενθ Πολέττ και ό,τι οι δύο καλλιτέχναι κάνουν τό γαμήλιο ταξίδι τους.

Παρ' όλα όσα είχαν λεχθ' και ύποστηριχθ', η Μάρλεν Ντήτραιχ γράφει πώς στο Χόλλυγουντ, στην εταιρεία «Παραμούντ», φέρονται μαζί της και τον σκηνοθέτη της Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ. Καθώς ό,τι έχετε, είχε διαδοθή τελευταία ό,τι η Μάρλεν είχε θέλησει να άπαλλαγ' από την τυραννία του Στέρνμπεργκ, ό όποιος της έπέβαλλε να έπασκωνη τον ίδιο πάντα τύπο της μορφας γυναικός. Τις δύο μέρες τελευταίες ταινίες της τις έγινεσε με σκηνοθέτη τον 'Αρμένιο Μαμουλιάν, φαίνεται όμως πως η έπίδοξος του Στέρνμπεργκ στην έσση Γερμανίδα είνε τόσο δυνατή, ώστε δεν μπορεί να κάνει χωρίς αυτόν και πήγε μόνη της και τον έφερε από την Γερμανία.

Και στη ζωή, δηλαδή, όπως και στην δόνη, η Μάρλεν Ντήτραιχ είνε πάντα μοιραία γυναικός...

Η Γαρέτα Γκάμπρι, η όποια πρόκειται να έμψυσθ' αλλη στην όδνη ως βασίλισσα Χριστίνα της Σουηδίας, έζητησε να έχει ως πάτερνο της στην ταινία αυτή τον Τζών Τζιλμπέρτ. 'Αλλ' η εταιρεία «Μετρό» άρνήθηκε να της κάνει αυτή τη χάρη.

'Ας γνωστόν, η Γκάμπρι, και στην πρώτη ταινία που ένεφανόνη, είχε ως πάτερνο της τον Τζών Τζιλμπέρτ. 'Η ταινία αυτή ήταν ένας πραγματικός θρίαμβος και γιά τους δύο. 'Εκότες ό Τζιλμπέρτ ήταν πάντοτε ό προτιμώμενος πάτερνο της Γκάμπρι, αλλά μετά την καθήρεσι του θιμώματος, η εταιρεία «Μετρό» έβαλε τον Τζιλμπέρτ στο άρτερόν...

Και στην προηγουμένη ταινία της, τό «Γκράντ Όνις», η Γκάμπρι είχε ζητήσει να παίξη μαζί με τον Τζιλμπέρτ, αλλά και πάλι η εταιρεία «Μετρό» της άρνήθηκε και της έπέβαλε τον Τζών Μπάσσο.

'Όσοι ά άρσενικοι άώτερες της εταιρείας «Μετρό», αλλά και πολλοί άλλοι άκόμα, έχουν έπτελεισθ' με την ταχαία Αίλιαν Χάρβεϊ, προς μεγάλην άπελασία των 'Αμερικανιδών συναδέλφων της. 'Η Αίλιαν όμως τους κοροιδεύει όλους, ως και τον Άνθρ Γκαρά άκόμα, που πήγε στο Χόλλυγουντ γιά χάρη της. 'Όσοσο ψηφίζεται ό,τι ένας εκ των άστέρων κατώφλωσε να κατακτήση την καρδιά της, κι' αυτός είνε ό γόης Γκάου Κόιπερ. Θά έχει άραγε συνέχεια τό έίδιόν;

Τό διαζύγιο Τζών Κράουφρντ και Ντούγκλας Φαίριμπακς πού, έξέδοθ' όριστικά, και τώρα η Τζέαν κοσμοπολεύεται ό,τι φλετάρει με τον Φράντσος Τζών, τον πάτερνο της σις ταινίες «Σήμερα Ζούμε και «Νεκτερινή Πτήσις». Μολαταύτα και οι δύο τους διατείνονται ό,τι δεν τους συνδέει παρά μία άγνη φίλια. Να τό πιστέψουμε;

'Εν τώ μεταξύ ό πρώην σύζυγος της Κράουφρντ ταξιδεύει στην Ελβετία όπου πρόκειται, λέει, να τελειώσει ένα διήγημά του. 'Αν αυτό τό διήγημα έπιτύχει, ό Ντούγκλας θα εγκαταλείψη τό κινηματογραφικό στάδιο. 'Εση άξία κι' αν έχει κανείς ως κινηματογραφικός άστρο, έδωκε ό Ντούγκλας, είνε πάντοτε μεγάλο βάρος τό να είνε γιος ενός μεγάλου πατέρα, κι' εγώ θέλω ν' άναδυθώ μόνος μου!

Με αυτές των της φθείας να έξασφαλίσουν, διά βίον, τά μέσα της πολιτείας ζωής, τις ευκαιρίες τον και της άνεσώς τον... Κι' έτσι η όραία αλλά φτωχή πριγκίπισσα, έδωσε τη συγκατάθεσή της κι' έγινε γυναίκα του Σενάμπ. Σε διάφορες παραστάσεις του οικογενειακού του τάφου η βλέπουμε μαζί του να διαπλέη τό Νίλο στο γαμήλιο του ή να τον συνοδεύη στο κνήγημα. Είνε σκηνές απ' τό γαμήλιο ταξίδι τους κι' απ' τη σελήνη, φαίνεται, του αμείλιτου τό τόσο... ταριασμένου ζευγαριού!...

'Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι έγινε πάλι εύτυχής πατήρ και η χαρά του είνε άπερίγραπτη. 'Ο δημοφιλής Μπόμπ είχε τό άτύχημα να χάσει από δύο έτών τό πρώτο του κοριτσάκι και η άπώλεια αυτή, παρ' όλίγον, να προκαλέσει την διάλυσι του γάμου του. Τώρα τό κενόν συνεπληρώθη πάλι και όλη η οικογένεια είνε εύτυχισμένη. 'Η νεογέννητη κόρη όνομάστηκε 'Ελισάβετ, πήρε δηλαδή τό όνομα της μητέρας της, και ό υπερέφανος μπαμπάς έδωκεσε ό,τι μόνος αυτός θα έχη τό δικαίωμα να την φρονίζει χαϊδευτικά «Αλίζ» και κανείς άλλος.

'Η Γερμανίδα Δωροθέα Βίζ, η πρωταγωνίστρια της ταινίας «Παράφνες με Στολί», βρίσκεται τώρα στο Χόλλυγουντ, όπου θα γυρίση διάφορες ταινίες. 'Η Δωροθέα ήταν μόλις έξ μήνες παντρεμένη με τον 'Ερνοστ φόν ντερ Ντέκεν, ένα γνωστό Γερμανό συγγραφέα, όταν έαλήθη στο Χόλλυγουντ, κι' έπειδή η 'Αμερικανική Κυβέρνησι δεν έπέτρεψε την μετάδασι του συζύγου της στην 'Αμερική, αναγκάστηκε να τον αφήσει μόνο του και έρημο. Τώρα τό στούντιο στο όποιον εργάζεται η νεαρά Γερμανίδα κάνει όλες τις δέουσες ένεργειες γιά να έπιτραπή στον φόν ντερ Ντέκεν να πάη να συναντήση τη σύζυγό του, γιατί η Δωροθέα είνε άπαρηγόρητη γιά τον σκληρό χωρισμό.

Τά μεγαλύτερα κοσμοπολία του Χόλλυγουντ γίνονται πάντοτε στα καφενεία των διαφόρων στούντιο. 'Όταν δύο έτερόφυλοι καλλιτέχναι έμφανισθούν περισσότερο από δύο φορές μαζί στο καφενείο του στούντιο, γιά να πάρουν τον καφέ τους ή τό παγωτό τους, ή κακώς γλώσσες άρχίζουν άμέσως να ψιθυρίζουν ό,τι πλέκεται νέο είδύλλιο, ό,τι έπαυλείται διαζύγιον μεταξ' των άστέρων και των συζύγων τους, αν είνε παντρεμένοι, και ούτω καθ' έξής. Έννοείται ό,τι έννενηντα έννέα τις έκαστο τά κοσμοπολία δεν άληθεύουν, αλλά όπισθήποτε, ή κακώς γλώσσες έχουν θέμα συζητήσεως. Καί η μία και μόνη δε φράσι στις έκαστο που τά λεγόμενα τους θραίνουν άληθινά, είνε άρετη γιά να τους κάνει να λένε:

«Δεν τάλεγα γώ; Τό δικό μου μάτι δεν γελιέται...»

Πρός τό παρόν στα καφενεία των στούντιο συχνάζουν τακτικά μαζί ό Γουόρνερ Μπάστερ με την Ξανθή Αίλιαν Χάρβεϊ. Ειδύλλιο μεταξ' τους άποκλείεται, γιατί ό Γουόρνερ είνε πιστός στη σύζυγό του, με την όποια είνε παντρεμένος από δώδεκα έτών. Μά και η Αίλιαν τά επαίρει με τον Γάου Κόιπερ. 'Αλλ' κοιτοσυμπολεύοντο ζευγάρι είνε ό Ουίλλιαμ Πόσσελ και η 'Ανν Χάουτινγκ. 'Αλλά κι' αυτοί είνε πάληρο φίλοι. 'Ο Πόσσελ μάλιστα είνε άκόμα ταχ'ά έρωτευμένος με την χαριτωμένη σύζυγό του Καρόλα Λομάρ.

Τό μόνον ύποπτο «ζεύγος» των καφενείων των στούντιο είνε της Σιόλεν Γκρέν και του Ράντολφ Σαίτ. 'Η Σιόλεν Γκρέν είνε παπαδοπούλα και τό έσοκας από τό παρθενάγωγό της, γιά να παίζει στο Χόλλυγουντ. 'Όσοσο ό Σαίτ διατείνεται ό,τι δεν έχει σκοπό να ύποβληθ' στα συζητικά δεσμά. Μολαταύτα φαίνεται ό,τι έφλασε και κι' αυτόν η σκληροδουλειά. Φέρεται τόσο ταπεινά στην όραία παπαδοπούλα...

'Ανάμεσα στους διαφόρους σκώτας των καφενείων, ήτοι όμοιότητα με διαφόρους σκώτας, την έχουν τρεις: 'Η Παρλότια Φόλεν, η όποια είνε τό δούλο της Γκάμπρις Σβάνσον. 'Η Χέδερ 'Αννέλ, που μοιάζει σε τίποτα σκωτα με την Ζαννέτ Γκαίφνορ, ώστε και η ίδια η μητέρα της Ζαννέτ, όταν την είδε στον δρόμο, την πέρασε και την κοίτη της. Καί τέλος η Τζέαν Χέκτον, η όποια έχει τέτοια όμοιότητα με την 'Ανν Χάουτινγκ, ώστε έπαξε τον ρόλο της κόρης της στην ταινία «Οι Καταπονηταί» και όλη νόμισαν πως ήταν η 'Ανν Χάουτινγκ, η όποια έπαξε όλο ρόλο.

'Ο Αιού 'Εβος, ό άσπρος μόνος από δύο μπλε έγχοις από την σύζυγό του Αίλα Λή, λέγεται ό,τι τόσο πολιορκεί την Ξανθή και άθερία Τζίντζερ Ρότσερς και ό,τι η νεαρά σκωτα δεν είνε άδιάφορη στους στεναγμούς του. Μολαταύτα ό Αιού 'Εβος έχει την ήμην ό,τι είνε πολύ άσπας στις συμπάθειές του.

'Η περίφημη Γερμανιά βεντέτα Μοιζάιτε Χέιν, ην όποια διαμασαν πέθανε οι 'Αθηναίοι, στην «Αττακτίδας» και στο «Λαοδοκός», ξετρελλάνεται γιά τη σιμάνια. Κάθε βράδυ άδειάζει άρετα ποτήρια κι' η κακώς γλώσσες λένε σχετικάς ό,τι κάνει άρετα κέρη...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΒΑΝΓΚ

Η φτώχεια μ' αναγκάζει να το πουλήσω...
Την ώρα όμως που παραινούμαι κι' οι δύο τους για την τιμή του, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ένας νέος Κινέζος, δλοχρόνιστος, πρόσωπο που έδειχνε ότι ερχόταν από πολύ μακριά. 'Ο δδοιπόρος στάθηκε λαγνασιμένος και ρώτησε το γέρο Κινέζο αν ήταν αυτός ένας κάποιος Βάνγκ.

Ναι, εγώ είμαι! Τι θέλεις από μένα; τον ρώτησε σαστισμένος ο γέρο Βάνγκ.

— Έρχομαι από το Πεκίνο, όπου άφησα τον άνθρωπό σας, τον Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, του άποκριθηκε ο σκονιομένο δδοιπόρος. Την περασμένη Κυριακή, όταν έμαθε ότι θα ερχόμουν εδώ πέρα στο Κινγκ-Κόνγκ, μου έδωσε αυτό το πεσκέσι και με παρακάλεσε να σας το δώσω και να σας πω ότι σας στέλνει μαζί μ' αυτό τα σέβη του και τους χαιρετισμούς του. Πήγα πρώτα στο σπίτι σας, στην οδό της Μυρομένης Πύλης, μα εκεί πέρα μου είπαν ότι είχατε φύγει για να πάτε στο ένεχειροδανειτήριο. Έτσι λοιπόν σας βρήκα τέλος και μπορώ τώρα να σας παραδώσω το πεσκέσι του ανθρώπου σας.

— Ω!... φώναξε θαυμασμένος ο γέρο Κινέζος, παίρνοντας στα χέρια του το δώρο. Αυτό είναι λοιπόν το πεσκέσι του ανθρώπου μου; Δεν θα μου περνούσε ποτέ από το νου ότι ο Βάνγκ-Βέν-Σινγκ θα θυμότανε μια μέρα το γέρο θείο του! Σ' ευχαριστώ για τον κόπο σου και την ευγένειά σου, παιδί μου. Δέξου, σε παρακαλώ, από μένα ένα μικρό φιλοδώρημα...

Κι' ο γέρο Βάνγκ έδωσε στο σκονιομένο δδοιπόρο μια μικρή μονάδα.

Κι' όταν έφυγε ο νέος Κινέζος, ο γέρο Βάνγκ γύρισε στον καταστηματάρχη και του εξήγησε:

— 'Ο άνθρωπός μου, ο Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, έφυγε εδώ και δύο χρόνια από το Κινγκ-Κόνγκ για να πάει να δουλέψει στο Πεκίνο. 'Από τότε δεν έχω ακούσει τίποτα γι' αυτόν και σήμερα είναι η πρώτη φορά που μου στέλνει τα χαιρετισματά του. Μα είμαι, αλήθεια, περίεργος να δω τι πράγμα είναι το πεσκέσι...

Κι' ο γέρο Κινέζος άνοιξε το δαμάσκι κι' έβγαλε από μέσα καταπληκτικό μια κοντή και γονιφό ασμένια ράβδο κι' ένα γράμμα. Διαπιστώνοντας λοιπόν από τη χαρά του, παρακάλεσε τον καταστηματάρχη να του διαβάσει το γράμμα, γιατί εκείνος, ο φτωχός γέρος, ήταν αγράμματος...

— 'Ο καταστηματάρχης δέχτηκε με καλωσύνη κι' άρχισε να διαβάσει το γράμμα του Βάνγκ-Βέν-Σινγκ, που έλεγε:

«Άγαπητέ μου θείε,
«Ένας φίλος μου έρχεται στο Κινγκ-Κόνγκ και με την ευκαιρία από το στέλνω ένα γράμμα. Έδώ και δύο χρόνια, όταν σ' άφησα μονάχο για να πάω να βρω την τύχη μου, έφτασα πρώτα στη Σαγκάη, όπου δεν σ'ό το κρόβω ότι πήγα να πεθάνω από την πείνα. Δεν υπήρχε πουθενά δουλειά... 'Αναγκάστηκα λοιπόν να τρωθώ ως την Καντόν, όπου βρήκα τέλος μια πολύ καλή θέση στο μαγαζί ενός εμπόρου... Έχω τώρα τρεις μήνες που έρισκομαι στο Πεκίνο, γιατί ο αφεντικός μου μ' έστειλε να διεκδικώ εδώ πέρα το υποκατάστημά του. Περνώ πολύ καλά, αγαπητέ μου θείε, κι' είμαι όσο δεν

φантаζεσαι ευχαριστημένος από τη ζωή μου. Σου στέλνω λοιπόν, ως 350 δράμα, κι' έχω την ελπίδα ότι και στο μέλλον θα μπορέσω σε βοηθήσω. Σου εύχομαι καλή επιτυχία στις δουλειές σου, και να περάσεις μια μακροχρόνιο ζωή.

— 'Ο άνθρωπός σου που σου χρωστάει αιώνα ευγνωμοσύνη: Βάνγκ-Βέν-Σινγκ.
— Για κύπτα, για κύπτα! φώναξε τότε δλόχαρος ο γέρο Βάνγκ, άνθρωπός μου φαίνεται ότι πλούτισε. 'Α! Είχε καλή καρδιά αυτό το παιδί. Και για φαντάσου!... Μόλις έκανε λεφτά, θυμήθηκε άπαιτο γέρο θείο του! Μα τι να σας πω, ευγενέστατε κι' υποχρεωμένος είμαι μου... Θα προτιμούσα τώρα να μη πουλήσω το οικογενειακό μου χρυσάφι. 'Αγοράστε καλύτερα αυτή την ασμένια ράβδο. Σας στέλνω όμως να την ξυγίσετε καλά! Λαθεύει κανείς συχνά στα χέρια όταν ξυγίζει πολύτιμα μέταλλα.

— 'Ο ένεχειροδανειστής πήρε την ασμένια ράβδο και πήρε στα χέρια του το μαγαζί του. Έβγαλε άπάνω στη ζυγαριά το πεσκέσι Βάνγκ-Βέν-Σινγκ κι' είδε καταπληκτικό ότι δεν ζύγιζε μονάχα το δράμα, αλλά σωστά 450! "Όταν γύρισε όμως κοντά στο γέρο Βάνγκ, του είπε ότι η ασμένια ράβδος ζύγιζε 350 δράμα, όπως έλεγε, ήταν γραμμένο και στο γράμμα του ανθρώπου του.

— 'Ο γέρο Βάνγκ λοιπόν πήρε τα λεφτά που του δώσε ο ένεχειροδανειστής με χίλιες-δύο ευχαριστίες κι' έφυγε από το μαγαζί του. Εκείνος τότε δλόχαρος, έτριψε τα χέρια του, ικανοποιημένος που κάνει μια τόσο καλή δουλειά. Μα ύστερα από λίγες στιγμές μπήκε στο μαγαζί του ένας ζητιάνος που περνούσε συχνά από εκείνο το μέρος και ζητούσε ελεημοσύνη.

— Είδα να βγαίνει από το μαγαζί σας ο γέρο Βάνγκ, είπε στον καταστηματάρχη. Δεν ξέρω αν κάνατε καμιά δουλειά μαζί του, μα εκείνο που ξέρω, είναι ότι ο γέρο Βάνγκ είναι ή πιο άλεστος κι' ο πιο κίνδυνος κατεργάρης σ' όλη την οδό της Μυρομένης Πύλης. Μην λοιπόν για να σας άνοιξω τα μάτια και να σας συστήσω να τον σέχετε και να μη του έχετε και τόσο εμπιστοσύνη. Μήπως σας έλησε τίποτα;

— Ναι, μου πούλησε μια ασμένια ράβδο, του άπάντησε ο ένεχειροδανειστής, σκανδαλισμένος.

— Βάζω στοίχημα ότι σας γέλασε! του ξαναείπε ο ζητιάνος. Βάνγκ είναι ένας άπατεμένος. Δεν κόβετε τη βέργα στη μέση γι' αυτό, ή; Διότι αν είναι όλη από άσμη;

— 'Ο ένεχειροδανειστής, που

για που τρέμει από την τιμή που έκανε την ράβδο στη μέση κι' έδε με τρέμω ότι δεν ήταν τίποτα άλλο από μέσα, παρά γυάλινο, γυρομένο...

— 'Ορίστε, βλέπετε!... φώναξε ο ζητιάνος. 'Ε, τι σας έλεγα; Σας ρωκά έγω τους κατεργάρηδες! — Μπορείτε να μου δείξετε, λέ μου άνθρωπε, που κάθεται στον τόπο γέρο Βάνγκ; τον ρώτησε ο καταστηματάρχης.

— Δεν θα τον βρείτε τώρα στο σπίτι του, του άποκριθηκε εκείνος. Είναι όμως δέβαιος, ότι αυτή στιγμή θα κρασιώνει στην οδό βέργα της 'Ανεξάντητης Χωράς και θα χορταίνει με τις πιο σιγές και τις πιο ελκτικές λιχιδίες, ξεδεύοντας σαν τον έρωτα το Σούν-Γιάν-Σιν, τον φτωχό φύλακα του αυτοκράτορος, που καίμεινα τα λεφτά σας... Αν με δώσετε ένα ευρώ, θα σας δείξω, σω άίσιως να τον βρείτε.

— 'Ο ένεχειροδανειστής δέχτηκε πρόθυμα κι' έδωσε τ' άσμη τάλληρο στο ζητιάνο. Έπειτα κλείσε προσεκτικά και κλείδωσε το μαγαζί του και τον άποκριθηκε σε ός την 'Ελβετία της 'Ανεξάντητης Χωράς.

— 'Ο Βάνγκ καθότανε με τους φίλους του, άκριβώς σαν τον έρωτα Σούν-Γιάν-Σιν κι' έτριψε με υπέροχη σιτοία από χειρονομίες ληές, κερτώντας κάθε τόσο τον πατέρα του από το πιο άπαιτο κρασί της Μαντζουρίας.

— Με συγχωρείτε που σας γέλω, είπε ο ένεχειροδανειστής στο γέρο Βάνγκ, μα η ασμένια ράβδος που μου πούλησατε είναι

ΕΞΕΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

('Ακουαρέλλα της Σονρέλ)

ποη... Νά την! Δίτε την κι' έσειζ!...

— 'Ο γέρο Βάνγκ τότε, με την μεγαλύτερη άπάθεια του κόσμου, του άποκριθηκε:

— Άφού λέτε οίς ότι είναι φρενίτικη, είμαι υποχρεωμένος να πιστέψω στα λόγια σας, και δεν μου άπομένει τίποτ' άλλο παρά να την πάρω πάλι πίσω. Έλπίζω όμως ότι δεν θα με περάσετε για κανένα άπατεμένα, αφού είδατε με τα μάτια σας, ότι αυτή τη ράβδο που την έστειλε ο άνθρωπός μου Βάνγκ-Βέν-Σινγκ από το Πεκίνο. Κανέτε μου όμως τη χάρι να περιμένετε μια στιγμή άσπου ν' άποτελειώσω τη σούτα μου, γιατί, όπως ξέρετε, όταν η σούτα είναι κρύα, δεν άζει ούτε μια καλύτερη μονάδα...

— 'Ο γέρο Βάνγκ λοιπόν τελείωσε τη σούτα του, σκούπισε το στομάχι του, κι' έπειτα γύρισε κι' είπε στον καταστηματάρχη:

— 'Ορίστε, δώστε μου τώρα το άσμη μου... Ευχαριστώ. Πόσο είπατε ότι ζύγιζε αυτή η ράβδος;

— Τριαντά πενήντα δράμα, του άπάντησε ο ένεχειροδανειστής.

— Και, τόσο θα είναι, παραδέχτηκε ο γέρος Κινέζος.

Κι' έξακολούθησε με την ίδια ευγένεια:

— 'Α! Θαμιάω τη μνήμη σας!... Μα ή δικιά μου είναι τόσο άδύνατη... 'Ε, τι να γίνω!... Μ' έχουν πάρει πια τα χρόνια!...

Έπειτα, γυρίζοντας προς το βάθος της τράνεας, φώναξε του καταστηματάρχη:

— Ευγενέστατε Τσιν-Τσιν-Λι μήπως έχετε καμιά μικρούλα ζυγαριά; Έχετε; Κανέτε μου τη χάρι να την φέρετε εδώ πέρα...

— Έτσι, ευχαριστώ!... Και τώρα, σας παρακαλώ, ξυγίστε αυτή την φρενίτικη ασμένια ράβδο... Πόσο ζύγισε; Τριαντά πενήντα δράμα, είπατε; Είναι καλή ή ζυγαριά σας, ευγενέστατε Τσιν-Τσιν-Λι;

— Σας το άγγίζω! του άποκρίθηκε ο ταβερνιάρης. Ζυγίσει με άρραβία και το φτερό μιας πεταλούδας!...

— Τότε τι συμβαίνει, κύριε ένεχειροδανειστή; ρώτησε τον καταστηματάρχη ο γέρο Βάνγκ. 'Εγώ σας πούλησα, όπως ήλιόσατε μόνος σας μπροστά σ' όλους αυτούς έδω τους μάστες, μια ασμένια ράβδο που είχε βάρος 350 δράμα, και τώρα μου δίνετε πίσω μια που ζύγισε 450 δράμα; 'Ε, φίλοι μου, πώς σας φαίνεται αυτή η κατεργαρία; Πώς πρέπει να περιποιηθώ κανείς έναν καταστηματάρχη, που θέλει να ξεγελάσει τους πελάτες του;

— Ό φίλοι του γέρο Βάνγκ άρχισαν να φωνάζουν θυμωμένοι, κι' ο καταστηματάρχης, βλέποντας τον άγριο άερα που είχε σηκωθεί, έκανε φτερά στα πόδια κι' έφυγε άπαιτο από την 'Ελβετία της 'Ανεξάντητης Χωράς. Άπό μια διπλανή άδουσα, τότε, που ήταν κλειστή ως έκατη την ώρα, βγήκε ο σκονιομένος νέος που είχε φέρει στο γέρο Κινέζο το... πεσκέσι του ανθρώπου. Κι' όλοι μαζί τότε οι κατεργάρηδες άρχισαν να ξεφραντώνουν με τα λεφτά του πονηρού ένεχειροδανειστή, που είχε βρει αυτή τη φορά το δόξαλο του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

Μια μέρα ο Κικέρων, περπατώντας σε μια διημοσία πλατιά με τους φίλους του, διάμασε και σταμάτησε σε μια βρύση, για να πιη νερό. Τη στιγμή εκείνη, περνούσαν από εκεί ο Κήνσοφ Κόττας, περίφημος για την άγριότητά του προς το κρασί και την... άπαισιότητα του στο νερό.

— 'Ο Κικέρων τότε γύρισε ταραγμένος στους φίλους του και τους άρε:

— Κρίψτε με, φίλοι μου, κρύψτε με, γιατί αν με ιδί ο Κήνσοφ ν' άπαιτο νερό, θα με διώξει από τη Γερουσία!...

— 'Ο Ρωμαίος ήρωα Κλαύδιος Πόπλιος, άνθρωπος μάλλον άξεστος και άγροάματος, είχε τη μονομανία να λήθ ότι αυτός ήταν ο δεινότερος νομοθέτης της Ρώμης.

Μια μέρα, λοιπόν, έφυγε να παρενβηθί ως μάστες στο δικαστήριο, σε μια υπόθεση της οποίας την υπεράσπιση είχε αναλάβει ο Κικέρων.

— Αυτά είχα να πω, είπε στο τέλος της καταθέσεώς του, και σηκώθηκε να φύγει.

— 'Ο Κικέρων όμως τον έστομάτησε και τον ρώτησε:

— Μπορείτε να μάς πείτε, μάστες...

— Δεν ξέρω τίποτ! διέκρινε ο Πόπλιος, με μια νευρική χειρονομία.

— Μη δώσετε να πτήε πως δεν ξέρετε, άπάντησε ευφρέστατα ο Κικέρων. Νομίζετε ότι θα σας σωτήσω για κανένα ζήτημα νομικής φύσεως; Όχι. Κάτι άλλο θέλω να μου πτήε...

ΗΠΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ξένο άλλο, μεσοδωρίς σ' άφινει.

— Όταν πέρνει το κοντάρι, για καλό του καβαλάρι.

— Άγας που κοιμάται στο δρόμο, ξυπνάει με το πάτο του κτηνοπού.

— Με τον δικό σου γάε και πιέ, και συντροφιά μη πείναι.

— Κάλω λόγια στο χωράφι, παρά μάγγανα σ' έλκη.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΣΤΡΟΦΗ

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Λοιπόν να ξαναβήσετε παρτέρια μαγεμένα!...
Έρνουν τους κλώνους τοξοτά και με το θρόισμά τους
τα κοιμητήρια πλημμυρούν εκεί τ' άραχνασμένα,
των τάφων φύλακες πιστοί, τ' ά δέντρα με τη σιά τους.
Κράψτε δοντρά στη γλωσσά τα δυνατά κλαριά σας,
γιατί σάν θάρρη κι' ο βορράς ο μιστός, θ' άδρόξη
από τα άραβιάτα τα φύλλα τα νεκρά σας
τη χρυσάφνια άνομοριά, χρυσός για να φαντάξη.
(Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

ΣΤΑ ΜΑΤΑΚΙΑ ΤΗΣ

(ΤΟΥ ΝΑΤΣΟΝ)

Ματάκια γλυκά και σγοινά μου μαλλιά
που είχα τόση μαγεία για μένα,
που είχα άμέτρητα πάρε φίλιά,
φιλιά στο σκοτάδι της νύχτας κλειμένα,
ματάκια γλυκά και μαλλιά μου ξανθά,
ποιός τώρα σιά σας τις νύχτες μεθά;
Ματάκια γλυκά και σγοινά μου μαλλιά,
σάν που, τώρα ή Μοίρα σας έχει οριμένα;
Ποιός ξέρει ποια χείλη μεθούν σε φίλιά,
ποιά τώρα σας βλέπουν ματάκια κλειμένα!
"Αχ, ποια και νάνα, άγάπη γλυκειά μου
ποτέ δεν θα έχουν, ποτέ, τη φωτιά μου!
Ματάκια γλυκά και σγοινά μου μαλλιά
ποτέ δεν θα βρήτε στον κόσμο κανένα
να έχη τραγούδια, παλιούς και φίλιά,
μονάχα για σας τα φτωχά φυλαγμένα.
Στου κόσμου τη μάση αυτή έσσημά
ήπιχε για σας μονάχα μια καρδιά.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΤΗΝΕ)

Ι
Με μαύρα πανιά το καΐι μου
στην άγριμένη θάλασσα άρμενίζε.
Ξέρεις τη λήθη πώχω στην καρδιά,
μα ο τρσος σου σ' άρρώστεια με βυθίζε!...
Είν' άπιστη ή καρδιά σου σάν τον άνεμο
που πόν' έδω και πόν' έχει άρριζέ.
Με μαύρα πανιά το καΐιά μου
στην άγριμένη θάλασσα άρμενίζε!...

ΙΙ
Έλάνω σ' ένα βόαχο, στο γαλό, κοντά,
καθόμωνα με μάτια διακοσμημένα.
Φυσάει ο άέρας — ο γλάρος πετά,
γοργοκλούν τα χίματ' άρριζμένα.
'Αγάθησα τόσο κορτάια χωρά,
συντροφιάς καλούς, κι' αυτά πάλι έμένα...
Που βρίσκονται τώρα; 'Ο άέρας φυσά,
γοργοκλούν τα χίματ' άρριζμένα.

ΙΙΙ
Σάν άποδάνω, άδέσφα μου,
να μη με λάψτε σε μνήμα
αύστε και οίστε με θωδεία
στης θάλασσας το κήμα.
'Αγάθησα τη θάλασσα
γιατί συχνά στην άμμοδιά της
τά φλογισμένα στήθεα μου
μου δούσαν ή δροσιά της.

(Μετάφρ. Π. ΓΝΕΥΤΟΥ)

ΑΝΙΑ

(ΤΟΥ EDMOND BLANGUENON)

Στη δροσερή νεοσσινιά, άδω ή ψυχή μου τραγουδεί
κι' έτοι είν' άγνή ή σιά της
που δεν μπορεί κανείς να τη, μονοψύχα αν είναι που θρηνεί
για μέσ' στα δάδα ο μάστιγ.
Μέσ' στην όλοφωτη νύχτιά, γλαίει ή ψυχή μου άποπλή,
και τέτοιο δάκρυ χύνει
όπου κι' ο φίλος της του νεοσ' το βόσιν έτοιπο μου.

(Μετάφρ. Π. ΓΝΕΥΤΟΥ)

Κι' έτοι μια τόσο δόξαση κι' άρρωστη άνά την ψυχή
σγά μου τη μαρναίει
που, πείοτερο ένα διάφανο κρινάκι λές πως ξεφυγεί
για μια ψυχή πεθαίνει.
(Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ

Α την αλήθεια, ήταν ο ίδιος ο διάβολος αυτή η κοπέλα! 'Ολόκληρη ή φρουρά της μικρής πόλεως την έλάτρευε. Και πιο πολύ απ' όλους ο γέρο-στρατηγός. Με τα μάτια της τ' άνασπιωμένα στις άκρες, τα χείλη της τὰ δροσάτα σαν ένα τραγουδι 'Αφροίτιζο, τὸ μπρό και τις αλότοιές της κινήσεις, ήταν πάντα σαν να φώναζε: «Έφοδος».

Διαβολοθήλικο! μουρμούριζε συχνά ο γέρο-στρατηγός, ο οποίος την φορούσε με το βλέμμα, όταν πήγαινε να τον επισκεφθῇ.

Εκείνη άπλωνε, όλη χάρι, τη λεπτή άκρη της μπότες της στον άνθρακασιπτή, πηδούσε στη σέλλα του αλόγου της, κι έπαιρνε δρόμο.

— Όποιος μ' αγαπά, άς με ακολουθήσει! φώναζε. Και την ακολουθούσαν πλήθος άξιωματικοί. Τους έβαζε όλους σε κέφι άδιάκοπο. Ήταν ψηλή σαν σπαθί και άσπρη σαν τὸ γάλα.

Ο άξιωματικοί, με τη γυναίκα αυτή, είχαν χάσει τὸν ἴστο τους. Έπρεπε να την δὴ κανείς, γελαστή κι όλόχαρη, να διασχίσει την πόλη, να βγαίνει στην έξοχη, να χύνεται στους δρόμους, για να τρελάθει μαζί της. Χόπ! Χόπ!...

Ο στρατηγός εκάλπαζε πίσω της, λαχανιασμένος. Διαβολοθήλικο!... Περνούσαν σαν σφονγας τὰ γρασίδια, έφταναν στὰ δάση. Ούτε τα μπλεγμένα κλαριά, ούτε τα πυκνά ψηλά χόρτα δὲν την σταματούσαν.

Έτρεξε, πηδώντας τὰ έμπόδια με τὰ μάτια σπληνένια μπροστά, ξαναμμένη απ' τὸ τρέξιμο.

Ύστερα έστελνε ξαφνικά, με τὸ χέρι, ένα χαρούμενο χαρτετσάκι στὸ στρατηγὸ και στους άξιωματικούς και τούς φώναζε:

— Δροβονόα, κύριοι! Και ο διάβολος αυτός εξαφανιζόταν, δίχως να μπορεί να δὴ κανείς τὰ ίχνη της. Ήταν σαν νάχε βάσει στοιχημα, σαν νάθελε να χοροδίδει τη συντροφιά της, φεύγοντας ξαφνικά και αφήνοντας την σύζυγό της, μ' σ' στὸ δρόμο...

— Διαβολοθήλικο!... Διαβολοθήλικο! μουρμούριζε όλο και περισσότερο ο στρατηγός.

Και συμπλήρωνε: — Δὲν δὰ μάθουμε λοιπὸν ποιά εἶνε και ποὺ μένει; Δὲν μπορεί νάπεσε απ' τάστρα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μικρούλα κατέφθανε πάλι στὸ στρατηγείο, χαρτετσάκι στρατιωτικὸ με τὴ βέργα της τὸς σκοπούς, έδενε τὰ χαλινάρια σε κανένα στυλό, γλιστρούσε από τη σέλλα, έπληροφορείτο, εἶται γιὰ τὸν τύπο, περὶ της ύγείας τοῦ στρατηγού, και τραβούσε κατ' ευθείαν στην τραπέζια, όπου την περίμενε τὸ σερίτσι της.

— Είμαι ἐν τάξει γιὰ τὰ γυνίδια, δὲν εἶνε εἶτοι; Ελεγε χοροδιδάκτρα μπαλάντσες στην τραπέζια.

Γενιατίζαν μόνοι, αυτή και ο στρατηγός, πολὺ φρόνιμα. Μὰ τὴν ὅρα τοῦ φρουτοῦ ο στρατηγός δὲν κρατιόταν, έβγαζε ένα φοβερό «Χμ» και άρχιζε τὴν πολιορκία. «Έ-βαζε σ' έννεργεια όλα τὰ κόλλα της πολεμικῆς τέχνης.

— Αφίστε τα αυτά, στρατηγέ μου, ἀπαντούσε εκείνη. Δὲν εἶμαστε ἔδω γιὰ διασκέδαι. Έμπρός, πιῆτε τὸν καφέ σας!...

Ο στρατηγός — τί να κάνει — έπινε τὸν καφέ του. Όσο γιὰ διασκέδαι ὅμως, διασκέδαισε τόσο λίγο, ὥστε από τὸ κακό του κόντευε να πνιγῇ. Βέβαια, στὴ ζωή του εἶχε γνωρίσει λογιῶν-λογιῶν γυναίκες. Σὰν κι' αὐτή ὅμως ποτέ!

Θιμόταν τὴν πρώτη συνάντησί τους, πρὶν ένα μῆνα, σ' ένα σταθμό, στὸ Παρίσι. Γοήγορη σαν σκίουρος ἡ νέα, εἶχε σκαρφάλασε πίσω του, στὸ ἴδιο βαγόνι, με μιὰ χαριτωμένη κίνησι, εἶχε σηκώσει τὸ βέλο της, εἶχε δείξει τὸ ε-ξαισιο μοντάκι της, εἶχε τακτοποιήσει τις άποκενές της, εἶχε στοι-γογραφίσει, πρᾶξ, ἀνακατάσει τὰ πάντα. Σιγά-σιγά, ὅμως, με τὴν κίνησι τοῦ τραίνου, ἡ σπιτάδα τῶν ματιῶν της εἶχε σβήσει και τὸ ὁμορφο μικρὸ κεφάλαι της εἶχε ἀσυνάσιπτα άκοιμηθεί στον ὅμο τοῦ στρατηγού.

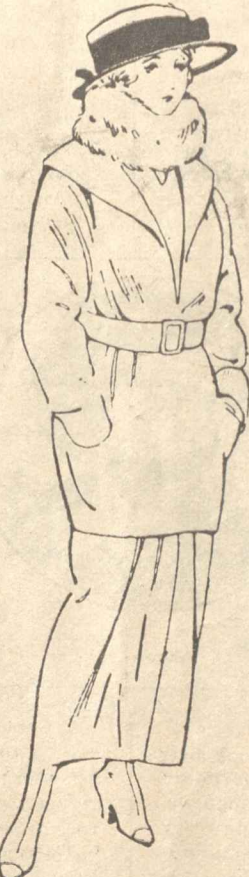
Ο γέρο-στρατηγός άναψε και φλόγοσε! Μὰ τί να κάνει; Δὲν ταραξίει κανείς τὸν ἴστο τῶν παιδιῶν, διάβολε!

Έμεινε λοιπὸν άκίνητος, γεμάτος σεβασμὸ και περηφάνεια γιὰ τὸ βάρος ποὺ έφερνε. Και σε λίγο, όταν τὰ βλέφαρα της άποκοιμη-μένης μικρούλας μισάνοιξαν, ο στρατηγός δὲν κρατήθηκε. Έκοι-ψε γιὰ να τ' άγγίξει έλαφρά-έλαφρά με τὰ χείλη του. Ένα φίλαιο, διάβολο, τὸ δικαίωμα τοῦ ισχυροτέρου!

Μὰ κόνταξε ἐκεῖ πονηριά! Τὸ πῦλ τὸ δέχτηκε τὸ γραῖζο ὄφρασμα τοῦ καθιστάτος. Ἡ καταγάρια εἶχε προτάσει κι' εἶχε παζεντὴ σε μιὰ γωνιά. Μὰ δὲν φανόταν καθόλου φοβισμένη. Γελούσε με τὸν πὸ χαριτωμένο τρόπο!

Γιὰ μὴ φανῇ πρόστιχος, ο στρατηγός έπρόφερε άμέσως τ' ὀ-νομιά του, τούς τίτλους του, και με χαρά έμαθε ὅτι πῆγαιναν στὸ ἱ-

— Διαβολοθήλικο!...

διο μέρος. Όπως εἶχε καθίσει, προσεφέρθη ἱποτικώτατα να τὴν έξυπηρετήση.

Ύστερα από δυὸ μέρες, ὅλη ἡ φρουρά της μικρῆς πόλεως τὴν άνάστατη. Μὰ τὸ πὸς περιέργω απ' όλα, ήταν ὅτι ἡ νεώτερη εἶχε γνωρίσει όλους τὸς άξιωματικούς, ἐνῶ αὐτὴ δὲν τὴν γνωρίζε- νας. Ένα μαντήλα της μονάχα ποὺ της έπεσε τυχαῖα και εἶχε κεντημένο ἀπάνω του ένα μικροῦλι έμβλημα βασιόνου. Τὸ έμβ- μα αὐτὸ ήταν ἡ άφοριή να δοθῇ στην άγνωστη διαβολοθήλικο έπνομασία «ἡ μικρὴ βαρώνη».

Έτσι λοιπὸν, ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο, έκανε τὸ γέρο-στρατηγὸ φρενιάζι.

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

Τότε ὁ ὁμορφος λογαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγού. Γιατί, στὸ κάτω της γωνί- ῆς του ὅλο τοῦ στὸν κόμο οἱ δυὸ αὐτοῖ ἀνδρες, εἶχαν άπομνη- ἴονοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οικογένεια και δὲν ὄφτανε να τὸς χοροῖσι...

— Άν, τὸν ἄλλιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεμῆς του, ὁ Γκι, φανό- νωταν στὸν ὀρίζοντα... Άσφαλῶς ὁ Γκι θὰ δεσφύσει τὸν ποταμὸ της μικρῆς. Αὐτὸς ήταν διαβολοκαταφευγῆς, λαγωνικὸ φάτος, πε- ρεφὸς γιὰ τὰ θηλικά, ὁ πὸς ὁμορφος λογαγὸς! Μὰ ὁ Γκι ήταν κα- μένος. Εἶχε να τὸν δὴ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν άναίρη, τὸν εἶχαν έτοιμη γιὰ γυναίκα τὸν ένα κορίτσι πλοῖου, ἀπὸ ἀσπρῆ- σαν τὸ κρὸν νερό, και αὐτοῦ τοῦ εἶχε μὴ στὸ μυαλό να πῇ μιὰ χίρα! «Μιὰ χίρα! Ποτέ! τοῦ εἶχε πᾶ ὁ θεῖος του. Εἶχε να γοητῆς γιὰ σένανε ἡ χήρες».

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Διαβάστε και άπερήσατε, διαβάστε και ξεκαρδιστήτε στὰ γέλια)

Ι Άγγλοι και οί Αμερικανοί εἶνε φυλές συγγενικές, ὡς γνωστόν. Ὡστόσο, σε με- ρικά ζητήματα ἡ συγγενική αὐτῆς φυλῆς διαφέρουν οὐκίσκωτα μεταξύ των. Στὸ ζή- τημα της γυναίκας, ἔξαρνα, διαφέρουν κα- ταπληκτικά. Ἐνῶ ἡ άγγλικὴ δικαιοσύνη τι- μορεῖ με δέμηνη και τριήμηνη φυλάκισι τὸν άντρα ποὺ τσάκισε τὴ γυναίκα του στὸ ξύ- λο, στὴν Αμερικὴ ὁλόκληρη πόλις μπορεί ν' άναστατωθῇ, μόλις μαθευτῇ ὅτι ένας άν- τρας κακομεταχειρίζεται τὴ γυναίκα του.

Σχετικὰ με τὸ ζήτημα αὐτὸ μπορεί νὰ γραφῇ κανείς στὶς αμερικανικῆς ἐφημερί- δες, πολὺ ἐνδιαφέροντες πληροφορίες.

Ένας κάτοικος τοῦ Γκρήνς Ράν, π. χ., τῆς πολιτείας της Βιργινίας, κακομεταχειρίζονταν ἀπὸ καρό τὴ γυ- ναίκα του και τὰ παιδιά του. Οί κάτοικοι έκαναν συλλογητῆριο και ά- ποκάσιον νὰ τιμωρήσουν τὸ βάναυσο σύζυγο. Κατὰ τὸ δρόμο κανι- μι εἰσοσάει άτομα παροισάσινταν στὸ σπίτι του, τὸν πήραν διὰ της βίας και τὸν μετέφεραν στὴν πλατεία. Ἐκεῖ τὸν έδεσαν σ' ένα στυλό και τὸν έμαρτύρουν, ἐνῶ τὸ πλήθος ποὺ εἶχε συρρέσει γύρω ἐπεμνημόσε ζοηρόστατα.

Ύστερα ἀπὸ τὸ άγριο αὐτὸ μαστίγωμα, έλυσαν τὸν σκληρὸ σύ- ζυγο, τὸν άφηναν ελευθερὸ και τὸν συνεδούλευσαν στὸ μέλλον νὰ μεταχειρίζεται πὸ ἀνθρωπινὰ τὴ γυναίκα του και τὰ παιδιά του.

Ἰδοὺ και ένα ἄλλο παράδειγμα τιμωρίας ἀνδρικής βαναυσότητος:

Ένας κάτοικος τοῦ Ανατολικῆς Αἰθερίας (πολιτείας τοῦ Ὁχιο) ἔδι- νε μιὰ μέρα τὴ γυναίκα του ἀπὸ τὸ σπίτι του και ὥστερα έφυγε γιὰ μὴν ἄλλη πόλι, τὸ Πίτσμποργκ. Δυὸ μέρες ἀργότερα γύρισε στὸ Α- νατολικὸ Αἰθερικό, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ νεαρή χίρα, τὴν ὁποῖαν ἐγ- κατέστησε στὸ σπίτι του.

Ἡ σύζυγός του, μόλις τὸ έμαθε, τοῦ εἶπε ὅτι με τὴν άπιστία του τὴν εἶχε βαρύνει και δὲν έπρεπε νὰ τὴν ξαναπάρῃ στὴ συζυγικὴ στέγη. Αὐτὸς ὁ σύζυγός της τῆς άποκρίθη- κε ὅτι τὴ χίρα δὴ τὴν έπαιρνε γυ- ναίκα του και ὅτι αὐτὴ (ἡ πρώτη του σύζυγος) παροῖσε νὰ πᾶ ὅπου τ

ΤΗΝ 15^{ΗΝ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ

Ἐκλεκτὴ ὕλη, καλλιτεχνικὲς εἰκόνες, συναρπαστικὲς ἀκτουαλιτὲ κτλ. κτλ.

ΣΕΛΙΔΕΣ 44

Ἐπίσης στὸ φύλλο τῆς 15ης Αὐγούστου

ἀρχίζουν ΠΕΝΤΕ νέα ἀριστουργηματικὰ ἀναγνώσματα:

“Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ,,

Περιπαθέστατο αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα
τῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως λαίδης ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

“Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ,,

Περιπετειωδέστατο ἱπποτικὸ μυθιστόρημα
τοῦ γόητος Γάλλου συγγραφέως ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

“ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ”

Σκοτεινὸ καὶ γεμᾶτο ἀγωνία καὶ ἀπρόοπτα μυθιστόρημα
τοῦ περιφήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

“...ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΩ!....,,

Συναρπαστικὰ καὶ συνταρακτικὰ Ἀπομνημονεύματα
τῆς διεθνοῦς κατασκόπου ΖΑΝΣΕΛ

“ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ,,

Ἡ πιὸ ἐξαιρετικὲς ἐνδιαφέρουσες σελίδες ἀπὸ τὰ δραματικὰ κυνήγια
τῶν γνωστοτέρων Εὐρωπαίων θηριοκυνηγῶν

“Ολ’ αὐτὰ στὶς 15 Αὐγούστου

στὴν “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΤΕΡΨΙΣ, ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ, ΓΟΗΤΕΙΑ, ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

“ΦΟΙΝΙΞ,,